

LASSITER

МЪЖЪТ ОТ БРИГАДА СЕДЕМ

ЛАСИТЪР И ДИВАТА ЛИЛИ

Джек Слейд

КАЛПАЗАНОВ

ДЖЕК СЛЕЙД ЛАСИТЪР И ДИВАТА ЛИЛИ

Превод: Деляна Чимширова

chitanka.info

Може би за пръв път един човек е поставен във времето си — време толкова сурово, толкова нецивилизовано, толкова жестоко, че рядко фантазията на авторите се е оказвала достатъчна да го отрази. Западът — това е безмилостна природа, гибелни мисии и титанични цели.

Те формират човека ЛАСИТЪР.

ЛАСИТЪР И ДИВАТА ЛИЛИ

Какъв хаос! Хората на Лили О'Хара със сетни сили се бият срещу превъзхождащите ги по брой бандити, които са спрели влака, превозващ цялото ѝ състояние. В една от чантите, пълни догоре с пачки доларови банкноти, е пъхната връзка експлозив, способна след няколко секунди да вдигне всичко във въздуха.

Какво ли е намислила Дивата Лили? Ще се пожертва ли, за да не позволи на бандитите да триумфират?

1.

Каква омайваща гледка!

Докато прекосяваше планините, Ласитър бе премислил всички възможни изненади. Но не и това, което се разкри пред погледа му.

От два дена вече яздеше под жарките лъчи на слънцето сред тази местност, в която бе изчезнала всяка следа от живот, с изключение на малкото хилави кактуси и изгорели трънаци, с мъка оцелели сред голите червеникави скали.

И изведнъж тази гледка!

Сякаш пред него се бе открил раят! Зелената долина бе оградена от високите планински хребети, които хвърляха сянка върху нея. По средата се белееха варосаните постройки на една хасиенда^[1], а през свежата долина се виеше малка река, която беше преградена зад главната постройка и образуваше малко езеро.

Но това не беше единственото, което привлече вниманието на Ласитър след дългата уморителна езда през дивата пустош. По широката веранда на голямата къща се движеше стройна фигура. Беше девойка, наметната с дълъг бял халат, разтворен отпред. Дори и от четвърт миля не беше трудно да се забележи, че под развяващия се халат тя бе съвсем гола.

Навярно това бе жената, заради която Ласитър беше изпратен от Бригада Седем.

В този момент халатът се плъзна по раменете ѝ и тя застана в предизвикателната си голота. Под лъчите на следобедното слънце кожата ѝ заблестя с лек златист оттенък.

С елегантна походка тя се запъти към малкото езеро, спусна се по брега и с изящен скок се гмурна в кристално чистите води.

Черният кон на Ласитър отдавна беше усетил дъха на трева и вода и той едва го удържаше, здраво дърпайки юздите.

— Кротко, амиго — успокоително му прошепна Ласитър. — Нали не искаш да изплашиш младата лейди?

Конникът внимателно огледа сградите на хасиендата. Преброи четиринадесет коня, които пасяха пръснати из долината, както и няколко говеда.

Но къде ли бяха ездачите?

Дали пък жената не беше единственото човешко същество там, долу, в низината? И затова ли така спокойно се разхождаше гола, без да се страхува, че някой би могъл да я види?

— Какво лекомислие! — каза си Ласитър и леко подкара коня. Животното беше на края на силите си. Сутринта му бе дал последната вода, останала в козия мях, а самият той се бе задоволил с няколко глътки, така че беше жаден не по-малко от животното, но в момента въобще не мислеше за това.

Най-после беше стигнал целта.

Съвсем близо пред него се изправяше наградата за всичките му преживени трудности и лишения. Награда ли? Наистина ли можеше да очаква нещо подобно? Вътрешно се усмихна на оптимизма си.

Намираще се в началото на своята мисия, изпълнена с куп неизвестности, макар и старателно подготвена от Бригада Седем. Досега всички информации, получени в Ногалес, бяха точни.

Но какво ли го очакваше от сега нататък?

Ласитър се приближи до брега на малкото езеро, обрасъл с дървета и храсти. Навярно девойката отдавна бе чула тропота на копита, но не обърна никакво внимание на мъжа върху черния кон.

Животното протегна врат и внимателно накваси пресъхналите си ноздри в прохладната вода. Ласитър скочи от седлото, хвърли шапката си настрана, простря се по корем и потопи глава в прозрачното езеро. Почувства се ободрен.

Девойката продължаваше да плува невъзмутимо. Бе като истинска риба. Ласитър ясно различаваше очертанията на стройното ѝ тяло под повърхността на водата.

Наоколо все още не се виждаше никой, но Ласитър не вярваше, че жената е съвсем сама в имението. Кой би се изложил на подобен риск? По тези земи кръстосваха разбойници и индиански банди, за които разкошната бяла жена би била великолепна плячка.

Не! Невъзможно бе да е сама! Тази девойка не би се оставила в ръцете на случайността. Ласитър добре знаеше това от своите

информатори. Тя бе една необикновена жена, потвърждение за което беше и неговото присъствие на това място.

Името ѝ бе Лили О'Хара и за нея се говореше, че е същинска хиена. Имаше подозрения, че е главатар на прословутата банда от Юма, която миналата година беше плякосала из Щатите купища пари, скъпоценности, златни и сребърни кюлчета. Разбира се, всичко това бяха само подозрения. Никой не разполагаше със сигурни доказателства.

За тях трябваше да се погрижи Ласитър. Шефовете на Бригада Седем решиха, че единствен той ще успее да се добере до тази жена, опасна като барутен погреб.

И ето че най-после беше стигнал до целта.

В този момент девойката показа, че го е забелязала, и му извика на мексикански със силен английски акцент:

— Какво желаете?

— Нищо особено, сеньорита — отвърна той също на мексикански, но за разлика от нея без чужд акцент. — Съвсем случайно попаднах в този малък рай и имам чувството, че ми хареса.

— Откъде знаете, че съм сеньорита? — раздражено попита тя. — Изглеждате добре информиран, омбре.

Ласитър приятелски ѝ се усмихна. Добре познаваше въздействието на тази усмивка. Благодарение на нея неведнъж бе имал успех пред слабия пол. Слабия пол ли? Изглежда, мъжете, които използват този израз, нямат ни най-малка представа за това, на какво са способни жените — както в любовта, така и в гнева си. В това отношение Ласитър беше натрупал значителен опит.

— Вие сте толкова млада, сеньорита. И понеже, както виждам, живеете сама, предположих, че сте неомъжена. Ако съм сгрешил, ще се поправа веднага. Или може би предпочитате да ви наричам сеньора?

Тя доплува до брега, изправи се и стегнатите ѝ гърди се появиха над водата.

— Останете на сеньорита — хладно отвърна тя. — В случая това няма никакво значение както за вас, така и за мен. Впрочем, ако все още не сте забелязали, ще ви кажа, че аз не съм мексиканка. Името ми е Лили О'Хара. Но вие също не сте мексиканец, мистър, макар и да говорите без акцент. Всъщност кой сте вие?

— Казвам се Ласитър.

Тя се намръщи.

— Познато ми е това име.

— Възможно е, лейди. С положителност не съм единственият мъж в Щатите, който се казва така.

— Спестете си формалностите — заядливо го прекъсна тя. — Какво е това лейди! Да вярвам ли на ушите си? Не съм никаква лейди, човече. Наричай ме просто Лили. Но да си дойдем на думата. Какво те води насам? Знай, че не вярвам на никакви случайности и не искам да слушам лъжи.

— Твоя работа, Лили. Не мога да те принудя да ми вярваш — отвърна Ласитър и повдигна рамене.

Внезапно тя пребледня, прониза го със зеленикавите си очи и кимна с глава. За част от секундата Ласитър осъзна, че този жест не бе предназначен за него, но веднага си даде сметка, че няма никакъв шанс срещу врага или враговете си, които междувременно безшумно се бяха появили зад гърба му.

Върху него падна сянка. В същия момент чу зад себе си заплашително ръмжене. Не реагира. Не показва и най-малък признак на смущение. Обикновено това объркваше противника и благодарение на него почти винаги успяваше. Сега също.

Лили сякаш беше онемяла и го гледаше втренчено. От изненада езикът ѝ се бе схванал.

— Какво има? — спокойно попита Ласитър. — Какво си намислила да правиш? Нима ще заповядаш да ме застрелят, да ме намушкат с нож или да ме пребият от бой?

Тя се съвзе и отвърна с раздражение:

— Прекалено много говориш! Обърни се и ще видиш как смелостта ти ще се изпари. Още една дума само и моите хора ще те напълнят с олово.

— И колко е голяма твоята армия? — с насмешка попита той. — Знаеш ли, че аз не бих се оставил така лесно да ме пребият?

— Ти наистина си страшно надут! Обърни се назад, погледни и ще разбереш.

Ласитър изпълни желанието ѝ. Както беше клекнал, обърна се бавно, хвърли поглед през рамо и дъхът му секна.

Много пъти бе заставал пред яки мъже, но не си спомняше някога да бе виждал грамада от мускули, подобна на тази, която се бе

изправила в цял ръст зад него.

— Ето я моята армия — победоносно извика Лили О'Хара. — Какво ще кажеш, Ласитър? Не е ли прекалено голяма за теб?

— Изглежда, имаш право — отвърна той, без да показва смущението си. — Ако ми светне един, ще видя звезди посред бял ден. Но най-напред ще трябва да ме улучи.

Убийственото му спокойствие я вбесяваше.

— Покажи ми какво можеш, Бартомас! — гневно извика тя. — Но не го убивай с първия удар. Дай му шанс, за да не се оплаче после, че сме действали непочтено.

Бартомас беше негър и имаше вид на великан, излязъл от приказките. Истински Херкулес! Беше почти с цяла глава по-висок от Ласитър и бе въоръжен с огромни мускули. От цялата му фигура се излъчваше необикновена сила.

Издавайки глухи нечленоразделни звуци, негърът го потупа по рамото.

— Не може да говори — обясни Лили. — Спомен от славното време на робството. А сега те подканя да започваш.

Ласитър се надигна, свали жълтото си наметало и го хвърли върху седлото на коня. После разкопча кобура с револвера и го закачи до дрехата.

Бартомас бе обут в сини дънки. Над широкия му, обкован с железни кабзи колан от телешка кожа стърчеше дръжката на голям нож — единственото му оръжие. Когато видя, че погледът на Ласитър се спря върху ножа, той го извади и небрежно го хвърли зад себе си.

— Момент, Бартомас! — извика Лили. — Ласитър, по-добре недей да рискуваш. Готова съм да ти дам още една възможност.

Той поклати глава отрицателно. Приемеше ли да говори с нея, все едно се съгласяваше да издаде тайната си. Нямахше място за повече обяснения.

— Ласитър! — този път в гласа ѝ прозвуча отчаяние. — Какво ще спечелиш, ако Бартомас те убие или те осакати за цял живот? Само ми кажи истината и все някак ще се споразумеем.

Може би...

Ласитър не я остави да се доизкаже. Внезапно със светкавична бързина той се хвърли срещу негъра, нанесе му два удара в стомаха и отскочи встрани.

При все това не му убягна болезнената гримаса на противника. Знаеше, че при всички чернокожи най-слабите места бяха меките части на тялото и че с удар в главата или коляното едва ли би ги повалил. В това свое откритие той неведнъж се беше убеждавал.

Без съмнение Бартомас далече надхвърляше нормалните представи за човешката издръжливост. Силата и пъргавината му бяха в състояние да повалят всеки негов противник.

С глухо ръмжене негърът се спусна в атака. Каубоят отскочи назад. Въпреки теглото си, този черен великан беше подвижен като тигър. Лицето му се озари от усмивка. Може би предвкушаше удоволствието от предстоящата си победа. Великолепните бели зъби се откроиха на фона на абаносовочерното му лице.

Двамата противници си разменяха жестоки удари. Жената пламенно окуражаваше своя телохранител. Бартомас се въздържа да нанася сразяващи удари, тъй като Лили му бе наредила така, но добре знаеше, че лесно ще се справи с врага си, ако пуснеше в употреба цялата си сила.

От своя страна, Ласитър трябваше да извика на помощ целия си наличен арсенал от хватки. С леки подскоци объркваше противника и го притискаше все повече със странични удари. После отскачаше, нанасяше му удар ту с лявата, ту с дясната ръка и с голямо задоволство забелязваше, че постепенно черният великан губи сили.

Разбира се, върху него също се сипеха удари. От известно време не виждаше пред себе си нищо друго освен Бартомас.

Постепенно движенията и на двамата се забавяха. Ударите им отслабваха.

Лили отдавна вече се бе отказала да окуражава своя човек. Стоеше във водата с широко отворени очи и клатеше глава с недоумение. Струваше ѝ се, че всичко това е някакъв лош сън.

Внезапно Бартомас нададе болезнен вик, коленете му се подгънаха и той се свлече на земята. Лили простена.

Ласитър стоеше прав, широко разкрачен. Имаше вид на човек, оцелял в двубой с ураган.

Чакаше исполинът да се съвземе. На всяка цена трябваше да му даде последна възможност, въпреки че това можеше да има лоши последици за самия него.

Великанът се изправи на краката си, готов да продължи двубоя. Тъкмо в този момент във въздуха, се разнесе изстрел, който подейства отрезвяващо и на тримата.

---

[1] Хасиенда (исп.) — ферма. — Б.пр. ↑

2.

Ласитър хвърли бърз поглед наоколо и установи, че на поляната до брега се бяха появили десетина мъже. Всички стискаха в ръцете си оръжие, готови за стрелба.

Лили продължаваше да стои във водата, скована от страх. Един от мъжете се приближи до брега. Свободното държане и скъпото му облекло подсказваха, че това е главатарят.

— Изненадана ли си, че ни виждаш, Лили? — заговори той с провлечен тексаски акцент. Усмиваше се неприятно и в подигравателния му тон се долавяше надменното пренебрежение на човек, уверен в себе си. — Какво има, лейди? Езикът ли си глътна? Е, разбирам те донякъде. Сега трепериш от страх и мислите в главата ти са напълно объркани. И все пак, обзалагам се, че продължаваш да търсиш някакъв изход. Уви! Този път изгуби, скъпа. Срещу мен нямаш никакви шансове. Дойдох, за да взема онова, което ми се полага. С други думи, всичко! И теб също, Лили! Сега разбра ли? Няма как, залогът е изключително голям.

Ласитър слушаше внимателно и напрежението му нарастваше. Не мислеше толкова за себе си, колкото за специалната си мисия.

Може би в този момент щяха да се потвърдят подозренията, тегнещи над Лили О'Хара.

Погледна към нея. Вече не обръщаше внимание на насочените оръжия. Ако тези хора искаха смъртта му, отдавна вече нямаше да бъде между живите. Явно му даваха последна отсрочка.

Междувременно Лили сякаш си бе възвърнала самообладанието.

— Изглежда, ти наистина спечели, Бърт.

— Не само изглежда, но си е така. Не се надявай, че твоите хора ще ти помогнат. Погрижихме се да ги изловим до един и сега сме ги прибрали на сигурно място. Знаеш, че имам солидни връзки с влиятелни хора от мексиканските власти. Сега твоите приятелчета са на път за Хермозило. Естествено, не по свое желание. Дали сме им за

компания цяла рота охрана. Най-напред твоите смели войници ще посетят подземията на крепостта.

Мъжът прекъсна, за да запали пурата си.

— Лъжеш! — яростно извика девойката. — Мексиканските власти нямат никакво основание да арестуват моите хора.

Шефът на бандата се усмихна и кимна в знак на съгласие:

— Права си, но това с нищо няма да промени съдбата им, така че ще им се наложи да се поизпотят малко.

— Не забравяй, че аз също имам приятели сред властите. Ще се погрижа да те...

Внезапно замлъкна, виждайки мъжа да поклаща глава. Разбра, че всякакви заплахи са безсмислени и си даде сметка, че нищо не може да направи. Той изцяло я държеше в ръцете си. Поне засега.

— Така е по-добре — промърмори той. — Виждам, че започваш да се вразумяваш и ако продължаваш в същия дух, ще разбереш, че няма от какво да се страхуваш. Дори обратно. При мен никак няма да ти е зле. Разбира се, само в случай, че приемеш моите условия.

Страхът окончателно я бе напуснал. Дори вече беше в състояние отново да се усмихва.

— Твоите условия са ми добре известни. Все пак трябва да ти кажа, че ще ги изпълня само ако поискам. Съжалявам, Бърт, но ти отново заложи на слаба карта. Това, което търсиш, не е в хасиендата.

Бърт кимна спокойно.

— Така и предполагам, Лили. Не ме учудва, че си скрила парите на сигурно място. На твоето място и аз бих постъпил по същия начин. Това обаче няма да ти помогне, тъй като аз ще те накарам да говориш. А сега излез от водата! Хайде, не бъди толкова срамежлива! Моите момчета си ги бива. А и не си първата гола жена, която виждат. Хайде, излизай! Нека и те да ти се полюбуват!

Тези думи бяха изречени с цинично равнодушие. Лили чудесно знаеше какво означават те. Тя добре познаваше Бърт и знаеше, че не би се спрял пред нищо. Беше закоравял престъпник и помиташе всяко нещо, което се изпречеше на пътя му.

— Голяма свиня си, Кенън — извика тя, — но все някой ден и ти ще си намериш майстора.

Гмурна се под водата и заплува към отсрещния бряг. Беше сигурна, че няма да я застрелят, тъй като убиеха ли я, всичките им

планове щяха да пропаднат.

С мощни удари на ръцете и краката тя се носеше по езерото. Плуваше отлично, но дори и пъстърва да беше, нямаше време да достигне безпрепятствено до другия бряг, да изтича в къщата и тепърва да се барикадира.

Главатарят направи знак на един от бандитите, който се затича по брега. Извади ласото си, размаха го над главата си и го метна. То се разпери и се спусна над плуващата жена като граблива птица.

Въжето представляваше тънко изрязан ремък от мека кожа, подобен на камшик, какъвто обикновено се използваше от мексиканските вакерос^[1]. Фината примка се стегна около врата на Лили. Внезапно устремът ѝ секна, сякаш се бе ударила в скала. Тя хвана примката с две ръце, опита се да я разхлаби и да се освободи, но кожата все по-дълбоко се впиваше в шията ѝ. Едва успяваше да си поеме дъх. Стана ѝ ясно, че всяка съпротива е безсмислена. Явно, така не можеше да се измъкне.

Обърна се и заплува в обратна посока. Когато излезе от водата, Бърт я посрещна с победоносна усмивка, а хората му жадно я поглъщаха с очи.

— Невъзможно е да ми избягаш, Лили — каза той. — Крайно време е да си избиеш тази мисъл от главата. Още веднъж те съветвам да бъдеш разумна. Приемеш ли да останеш моя приятелка, ще живееш като кралица, останеш ли ми враг — ще се пържиш в ада. Избирай! Давам ти няколко часа да размислиш. До утре сутринта. Сигурен съм, че ще вземеш най-правилното решение. Просто нямаш друг изход.

Тя се опита да свали кожения ремък от врата си, но ласото продължи да я стяга в болезнен обръч.

— Не съм куче! — възмутено изкрещя тя. — Какво си въобразяваш, Кенън? Предпочитам да умра, отколкото да се оставя да ме унижаваш. Но знай, че изпратиш ли ме на оня свят, ти никога не ще намериш онова, което търсиш.

— Луцио — обърна се Бърт към мършавия вакеро, облечен в мексикански дрехи, — заведи я в къщата! Не мога повече да понасям приказките ѝ. И не я изпускай от очи!

— Можеш да разчиташ на мен, шефе — ухили се Луцио. — Ще ми разрешиш ли да се позабавлявам малко?

— Засега няма да я докосваш!

Усмивката на Луцио внезапно угасна.

— Твоя воля, шефе! — сърдито измърмори той и дръпна въжето така, че то се затегна още повече върху шията на пленницата. На Лили не ѝ оставаше нищо друго, освен да го последва, вързана като куче.

Бартомас широко бе отворил очи и издаваше яростни звуци. Ласитър го погледна предупредително и леко поклати глава. Черният исполин схвана знака му, но му бе трудно да се овладее.

— Вие двамата чудесно се бихте — обърна се към тях Кенън и удари Ласитър в корема с цевта на револвера си. — Кой си ти? Моите съгледвачи те следят от вчера. Имаш вид на човек, който търси нещо. Как е твоето име, омбре?

— Ласитър.

— Виж ти! Винаги съм искал да се запозная с теб. Защо си тук, омбре? В какво си се забъркал? Не ми казвай само, че по погрешка си попаднал на това забравено от бога място. По-добре направо изплюй камъчето, амиго, и не се опитвай да ме лъжеш.

Ласитър кимна спокойно и отвърна:

— Защо да те лъжа, човече? Нали видя как ме набиха?

— Откъде разбра, че Лили се крие из тези планини? Малцина са посветени в тази тайна. Как се добра до нея?

— Човек като мен никога не дреме и през ушите му минават много неща — отговори Ласитър. — В Южна Аризона се носят най-различни слухове. Чух някои от тях и проявих любопитство. Казах си, че и без това разполагам със свободно време и реших да пообиколя малко из Сиера Гуадалупе. Не хранех големи надежди, но случайността ми помогна и ето, че се озовах тук. Както сам видя, тази дива жена поиска с бой да изкопчи същото нещо, от което се интересуваш и ти, и насъска своя Херкулес срещу мен.

Бандитът го изгледа с присвити очи. В погледа му се четеше недоверие.

— Така значи! На мен всичко ми казваш съвсем доброволно, така ли? Хм, нещо не ми харесва в тая работа.

— Защо мислиш така? Не смятам, че си човек, който търпи празни приказки.

Кенън продължаваше да го гледа с хищно присвити очи. Явно беше изпълнен с недоверие.

— Правилно си се ориентирал, Ласитър — промърмори Бърт. — Подобни номера не ми минават. Затова искам да чуя цялата история. Какво си успял да разбереш ей така, между другото?

— Не е кой знае колко — отвърна Ласитър и гласът му прозвуча искрено. — Навсякъде се носят слухове за огромно съкровище, скрито някъде из тези планини. В Томбстон един пийнал чиновник ми каза под секрет, че правителството е разпратило писма до всички шерифи и съдия-изпълнители в Южна Аризона. За жалост скоро новината се разчу и предполагам, че вече куп авантюристи са плъзнали да търсят съкровището.

— Такива като теб ли?

— Точно така, Кенън. Такива като мен. Но по всичко личи, че това начинание не си струва труда.

Ласитър почувства, че над него надвисват буреносни облаци. И не само го почувства, но го и предугади по мрачния израз на Кенън.

— Прав си, Ласитър, не си струва труда. Все пак ти сам пое риска.

Вече бе съвсем ясно какво означаваха тези думи. Дулата на няколко пушки се бяха насочили към Бартомас и Ласитър. Всичко изглеждаше като екзекуция.

— Нима искаш да ни застреляш?

С тези думи Ласитър се опита да спечели време, но вече не таеше особени надежди. Очевидно заровете отдавна бяха хвърлени.

— Тази работа засяга само нас с Лили. Бяхме взели решение да пращаме на оня свят всички, които си пъхат носа като теб в нашите работи. И трябва да знаеш, че досега няма човек, който да се е опитал да ни се меси в делата и да не е умрял. Не допускаме никакъв риск. Това е неумолимият ни закон.

Тази забележка наведе Ласитър на мисълта, че става дума за цяла организация и ако това се окажеше вярно, то Бърт едва ли беше истинският главатар. В такъв случай най-вероятно той беше само шеф на група и неговата задача бе да изпълнява чужди заповеди.

Независимо от обстоятелствата, Ласитър никога не се предаваше. И тъкмо непреклонната му воля и невероятният му боен дух го отличаваха от всички останали мъже.

— Може би ще си промениш решението, ако ти кажа нещо, което премълчах досега. Искаш ли да го чуеш?

Бърт се колебаеше. Явно вече не се чувстваше толкова уверен.

— Възможно е да си навлечеш неприятности — продължи Ласитър. — Необходимо ли е да споменавам пред кого?

С тези думи опипваше почвата. Приличаше на удавник, който се хваща за сламка. Все едно бе извадил сабя срещу противник, когото не виждаше и за когото не знаеше дали въобще съществува.

По реакцията на Бърт забеляза със задоволство, че този път ударът му беше попаднал точно в целта.

— Кажй пред кого, но така, че само аз да чуя — с дрезгав глас се обърна към него бандитът.

— Не, Бърт, аз добре познавам правилата на играта — рече Ласитър и пристъпи крачка към него. — По-добре наостри уши и веднага ще промениш намерението си. Ти ще...

Говореше колкото да отвлече вниманието на разбойника. И успя.

Направи още една крачка и се озова достатъчно близо до него. Сега вече беше време да действа.

Подобно нещо никога не се бе случвало на Бърт и хората му. Мъжът, когото вече всички бяха отписали, изведнъж експлодира като буре с барут.

Главатарят на бандата внезапно почувства една огромна невидима ръка да го сграбчва и повдига от земята. Излетя във въздуха като стрела и с оглушителен вик се стовари върху своите хора. Без да предполагат, че би могло да се случи такова нещо, те стояха близо един до друг. При падането си Бърт повали на земята няколко от тях. Другите изгубиха равновесие и политнаха настрани. Настана такова объркване, че бандитите просто не знаеха какво да направят. Дори никой от тях не се сети да стреля по Ласитър.

Атаката бе мигновена.

— Бартомас — изрева Ласитър, — удрай, амиго!

Всъщност гигантската грамада от мускули нямаше нужда от насърчения. С убийствените си бързи удари той помиташе като ураган всичко наоколо. Беше истинска радост за окото! Бандитите падаха като покосени. Двама, трима, четирима един след друг.

Ласитър забеляза, че един от тях се целеше в гърба на великана. Със светкавична бързина той извади ножа си и го запрати към стрелеца. Миг по-късно острието се заби в гърлото му. Мъжът изхърка

и се свлече на земята. Ласитър се спусна като ястреб към умирация и грабна револвера му.

— Спрете! — проехтя гласът му. — Безсмислено е да продължавате. Нямате никакъв шанс. Предайте се!

При тези думи той стреля над главите на тримата, които все още не бяха повалени.

Те отдавна бяха прибрали оръжието си. В ръкопашната схватка то не им бе нужно. И затова посегнаха към кобурите.

— Стреляйте! — яростно изкрещя Бърт. — Мамка ви, ако не му пръснете черепа!

Бартомас се спусна към Кенън, който правеше опит да се изправи. Негърът хвана бандита, повдигна го като играчка и разбойникът полетя във въздуха към тримата мъже. Точно в този момент, изпълнявайки заповедта му, те стреляха срещу Ласитър. Тялото на Бърт срещна трите куршума и се строполи в краката им. Бандитите дори не го и погледнаха. Погледите им бяха приковани от Ласитър и те продължаваха да стрелят, обладани от сляпа ярост.

Каубоят залегна и също започна да стреля.

На тримата мъже им се стори, че дулото бълва огнения си дъх направо от земята.

Настъпи тишина.

Победителите навързаха оцелелите. Ласитър се наведе над поваления главатар, който се бе извърнал към него с разкривено от омраза и болка лице и стенеше.

— Проклето копеле...

Това бяха последните му думи.

На другия бряг се появи Лили, облечена в белия си халат и с пистолет в ръка. Ласитър си спомни, че преди малко бе чул изстрел откъм хасиендата.

— И Луцио ли?

Тя кимна.

— Стана точно, както бях предвидила. Престорих се, че му се отдавам и той така се разгорещи, че изобщо не усети, когато му измъкнах колта от кобура.

Лили отметна халата зад себе си и скочи във водата.

— А сега какво ще правим с тях? — попита Ласитър, когато след малко двамата заедно отидоха при пленниците.

Петимата мъже седяха със завързани на гърба ръце. Загубили всяка надежда, те гледаха пред себе си унило и безизразно. Явно бе, че не очакваха пощада.

— Не мога да ги държа като затворници — сурово каза Лили, — но още по-малко бих могла да ги пусна. Изключено е да си позволя такъв риск. Ти какво би сторил на мое място, Ласитър?

Явно го провокираше с този въпрос, но той се направи, че не разбира.

— Не е моя работа — повдигна рамене той. — Както ти казах и преди, съвсем случайно попаднах тук и нямам никакво намерение да се бъркам в твоите работи.

— Лъже те! — обади се един от бандитите. — На Кенън каза съвсем друго нещо. Призна му, че е дошъл тук заради съкровището на бандата от Юма. Всички го чухме.

О'Хара въпросително погледна Ласитър.

— Вярно ли е?

— Трябваше да кажа нещо на Бърт — спокойно кимна той. — Това беше единственият начин да спечеля онази минута, която се оказва съдбоносна за Кенън. Дори и нямам представа за какво съкровище става дума. А що се отнася до бандата от Юма, зная само, че преди половин година беше разбита от рейнджърите. Прочетох го в „Томбстонска епитафия“.

Лили го гледаше замислено.

— Не искаш ли да се споразумеем, Ласитър? Ще ти предложи нещо, върху което си заслужава да помислиш. Какво ще кажеш да останеш при мен?

— Зависи... Какво ще спечеля от това?

— Ще спечелиш това, че до края на живота си няма да имаш никакви грижи. Разбира се, ако успеем.

Ласитър прие любопитно изражение.

— Звучи твърде примамливо. Но за да се включа в играта, първо трябва да зная на чия страна ще я играя. Налага се да ми кажеш нещо повече за вашата организация. Не се бой. Не държа да ми разкриваш всичките си тайни. Кажи ми само най-важното.

— Ще си помисля какво да ти кажа, но най-напред ще трябва да се отървем от тези лешояди.

— Не! — извика Ласитър.

— Нима искаш да ги пуснем? — изненадано повдигна вежди жената.

— Винаги съм бил против убийствата, Лили.

— Говориш като същинско ченге — презрително се усмихна тя.
— А аз те мислех за смело момче, Ласитър.

— Каква смелост намираш в това да се избиват вързани хора, които дори нямат възможност да се защитят? — иронично попита той.

О'Хара се почувства несигурна. Едва издържаше ледения му поглед и когато заговори, гласът ѝ леко потрепери:

— А какво ще стане, ако наредя на Бартомас да им прекърши вратовете?

Мъжът умолително погледна великана:

— Не ми се вярва този смелчага да е убиец. Лично аз не бих накарал когото и да е да убива вързани хора.

Негърът закима разпалено, като издаде няколко от неразбираемите си звуци.

— Виждаш ли? — обърна се той към Лили. — И Бартомас не е съгласен с теб. Гордостта не му позволява да убива.

Сега и Лили биеше отбой. Ласитър вече беше забелязал, че в действителност не беше толкова твърда, колкото искаше да се представи.

— Но какво да правя? — отчаяно извика тя. — Ако ги пусна на свобода, те скоро ще се върнат и няма да са само петима, а най-малко трийсет, така че няма да се измъкнем живи. Да не говорим, че ако МОК^[2] разбере, свършено е с нас.

Ласитър махна пренебрежително с ръка.

— Който и да е този МОК, няма да му целуваме подметките, я! Само да посмее да дойде!

Очите на Лили се изпълниха с недоверие и отчаяние.

— Какво говориш! Та той ще те унищожи! Не разбираш ли, че само ако сме като него, имаме шанс да успеем. Той е жесток и безмилостен като звяр и ние трябва да му отвърнем със същото.

Да, Лили наистина не беше толкова безкомпромисна. Беше дива и не се превиваше лесно. Оставаше твърда, дори и когато насреща си имаше съкрушително превъзходство. Но сега страхът сковаваше мислите ѝ и обстоятелствата я бяха притиснали така, че не беше способна да разсъждава трезво.

— Добре тогава — каза Ласитър. — Вземи револвера и стреляй. Аз няма да те спра.

— Но аз... — объркано заговори тя. — Това не е женска работа. Не съм в състояние и никога не бих извършила подобно нещо.

Той се усмихна доволно. Очакваше да чуе точно този отговор.

— Още по-малко е мъжка. Само дето някои хора не искат да го разберат.

Жената бавно тръгна към събеседника си. Белият ѝ халат се разгърна. Устните ѝ трепереха. Спря близо до него и той почувства топлия примамлив дъх, който се разнасяше от тялото ѝ.

— Имаш право — прошепна тя. — Ще ги пуснем да си вървят и след малко ще ти разкажа всичко. Питам се дали ще ми повярваш, когато чуеш тази толкова невероятна история.

---

[1] Говедари, каубои (исп.). — Бел. Dave ↑

[2] МОК — Man of Cruelty (англ.) — Жестокия мъж. — Б.р. ↑

3.

Откъм юг се появи конник. Идваше от пустинята Хила.

И то по обяд! Точно в най-голямата жега, когато животът съвсем бе замрял под жаркото слънце на Аризона. Сигурно този човек не беше с всичкия си. Поне така си мислеха мъжете, които вече от половин час го наблюдаваха с нарастващо любопитство.

Те дремеха под сенките на навесите или лениво се шляеха из трите игрални салона на малкия град Мескал, отвъд който започваше пустинята.

Проследиха го с безучастни погледи, докато не достигна до първите къщи. Тогава го разпознаха и настъпи всеобщо оживление.

— За бога, та това е Костър! — възкликна някой.

При тези думи всички се размърдаха. Някои се втурнаха към конника, други заизлизаха от казината, блъскайки се на вратите. От всички страни се стичаше народ.

Конят на пътника уморено пристъпваше към прииждащата пъстра тълпа. Беше усетил, че наблизо има вода и воден от инстинкта си, с последни сили бе успял да доведе ездача до селището. Настъпи гробно мълчание.

— Милостиви боже! — чу се покъртителен глас. — Бедният Бил! Какъв ужас!

Един мъж излезе от тълпата и се запъти към него. Последваха го и други. От пръв поглед личеше, че с Бил Костър се бе случило нещо ужасно. Седеше изправен на седлото, въпреки че бе в безсъзнание. Беше прикрепен в нещо като кош, изплетен от жилави тръстикови стебла и сухи трънаци. Явно това бе работа на апахите. Вместо въже те бяха използвали еластични конски черва, които пристягаха цялото седло и отчасти тялото на нещастника. Каубоят сякаш бе мъртъв.

За всички бе ясно, че дори и да бе още жив, никакво чудо не можеше да го спаси.

Свалиха го от коня и го положиха под най-близката сянка. Някой изля върху него ведро с вода. Друг доближи бутилка уиски до

напуканите му, подути устни. Всички напрегнато гледаха лицето на Бил. Дали все пак нямаше да прояви някакъв признак на живот?

Чу се глухо стенание, след което клепачите му бавно се повдигнаха. Едва-едва отвори очи и се вгледа в мъжа, който за втори път поднасяше бутилката към устните му.

— Динго... — Беше го познал.

Динго му подаде бутилката.

— Какво се е случило, Бърт? Защо си сам? Къде са другите? Кажи, Бил, трябва да знаем. Наистина е важно.

Уискито се стичаше по устните и се събираше в брадата му, сплъстена от кръв, пот и прах.

— Всички са мъртви, Динго! — едва успя да каже нещастникът. — Лили... Ние я... но тогава... се появи онзи дявол... Той ни пусна да си вървим... но после апахите... Бяхме само петима... Нямахме никакви шансове. Другите ги избиха... Трябваше да го знаете. Всичко стана заради онзи проклет Ласитър... Беше при Лили... новият ѝ приятел... Ласитър се казва.

Напрягаше последни сили и думите му ставаха все по-накъсани от тежкото, прохъркващо дишане. Гласът му съвсем заглъхна и единствен Динго успя да чуе името на Ласитър.

Внезапно главата на Бил клюмна настрани. Беше мъртъв. Най-после смъртта се бе смилила над него и го бе избавила от ужасните мъки.

Динго се изправи.

— Погрижете се да бъде погребан както подобава! — равнодушно нареди той. — Сега нямам време да се занимавам с това, но разноските поемам аз.

И без да дочака отговор, се обърна и хукна към коня си. Мисълта му работеше трескаво. Когато се отдалечи достатъчно, за да не го чуе ни кой, гневно изпсува:

— Ласитър, мамицата ти, проклето копеле! Да се продъниш вдън земя дано! Вече бе започнал да ми липсваш.

Истинското име на Динго беше Лопес Фереро и в негово присъствие всички го наричаха така. Единствен Бил Костър си бе позволил да направи изключение, тъй като явно бе разбрал, че си отива от този свят и че няма какво повече да губи.

Лопес бе получил прякора Динго от един стар скотовъдец, преселник от Австралия. На кръста върху гроба му бе изписано името Сам Уилърд.

„Ти си истински динго — бе казал някога австралиеца Сам на водача на бандата. — Знаеш ли какво е динго, Фереро? Това е звяр, който живее само в Австралия. Истинско страшилище за скотовъдците. По-лукав, подъл и опасен е дори и от койота. За мен, Лопес, ти си един динго!“ Сам Уилърд беше сприхав, избухлив и глупав. Иначе едва ли би си позволил да каже тези думи пред мършавия шеф на шайката. Сега австралиеца бе само спомен, но прякорът си остана, макар и произнасян само зад гърба на Лопес, който напразно се опитваше да се отърве от него.

Динго беше коварен и безскрупулен мошеник, с когото всеки трябваше да бъде извънредно внимателен, ако му бе мил животът.

* * *

Късно следобед Динго се появи при своя шеф Едмонд Хаскил — снажен, внушителен мъж с черна брада и осанка на генерал, макар и да не носеше униформа. Едмонд го изслуша спокойно.

— Значи Ласитър, казваш — заключи той. — И според теб този човек представлява сериозна заплаха за нас, така ли? Не преувеличаваш ли малко? Все пак ние не сме някаква шепа хора, така че един човек едва ли би могъл да ни уплаши. Няма място за паника, Динго. Ще се справим с него.

Динго...

Как само мразеше да го наричат така! Разбира се, не смееше да възрази, защото много държеше да се хареса на шефа. От своя страна, Едмонд изпитваше огромно удоволствие да го унижава по всякакъв начин.

— Повярвайте ми, сър — с умолителен глас настояваше Лопес, — няма друг, който така добре да познава това копеле както мен. Този човек е непредвидим. Не се страхува от нищо и от никого. Няма човек, който е способен да го спре. Пълен е с най-различни номера и е в състояние да погоди такива гадости, каквито дори не сте и сънували. Ласитър е истинско чудовище, сър. Повярвайте ми...

Хаскил го прекъсна с властен жест:

— Не ми харесваш, Динго. Прекалено си нервен. Знаеш, че не търпя край себе си припрени хора. Дявол да те вземе, съвземи се! Хленчиш като бабичка. Какъвто и да е този Ласитър, пет пари не давам за него. Ако не успееш сам да се справиш, обади ми се. Тогава лично аз ще поема нещата в свои ръце.

Последните думи стреснаха Фереро. Изглежда, наистина беше прекалил. Но нали искаше само да предупреди, че ги грози голяма опасност и нищо повече...

Сър Едмонд го наблюдаваше със смразяващ поглед. Впрочем, той особено много държеше да го наричат „сър“. Беше пристигнал в Америка от стара Англия преди около двадесет години и твърдеше, че е син на някой си граф Хаскил. Разбира се, никой не се наемаше да докаже противното, а и едва ли някой имаше подобно желание. Движеше се сред висшите кръгове на обществото и имаше доста влиятелни приятели. Сър Едмонд беше преуспяващ търговец и беше натрупал огромно състояние като собственик на сребърни мини. Никой не подозираше, че този заможен аристократ в действителност бе страшният и тайнствен бос, когото всички наричаха с името МОК. Знаеха го само посветените, а те не бяха никак много.

Лопес Фереро бе един от тях. Разбира се, имаше и такива, които сами бяха успели да се доберат до истината, но те не бяха между живите.

Сър Едмонд имаше един принцип: да се доверява на един-единствен човек. От близо година този човек беше Динго. Големият шеф му разкри тайната, след като предишният му довереник Кае Донован изгуби височайшето благоволение. Естествено, Лопес се бе погрижил за предшественика си. Верен на принципа си да действа винаги в гръб, го бе издебнал и намушкал с нож. Така, по този не съвсем почтен начин, той бе заел вакантното място и сега добре си даваше сметка, че седи върху буре с барут, което можеше да експлодира всеки момент, стига сър Едмонд да пожелае.

„Ще взема нещата в свои ръце.“

Това беше недвусмислено предупреждение, което Динго ясно схвана, и побърза да поправи грешката си:

— Прав сте, сър, наистина прекалих. Разбира се, че има начин да обезвредим Ласитър.

Босът кимна благосклонно:

— Не искам повече да те виждам паникьосан. Знаеш, че никак не харесвам тези неща. Не забравяй, че те сериозно могат да ти навредят. Възможно е дори да ти струват главата. Хайде сега, кажи какви са плановете ти.

Както винаги, големият шеф задаваше кратки и точни въпроси и изискваше също такива отговори.

— Ще открия Ласитър, сър.

— Ха-ха-ха! Страшен си! Само как го каза: „Ще открия Ласитър“. Ха-ха-ха!

Динго инстинктивно се сви като куче, ударено с тояга. Клетият! Беше толкова жалък и безпомощен.

Спокойният, но властен глас на сър Едмонд отново наруши мълчанието:

— Изглежда, се налага да ти обясня някои неща, Динго. Каква полза, ако хукнеш като луд да обикаляш планините? — Едмонд прокара пръст по слепоочието си и продължи: — Най-напред ще трябва да разберем дали този Ласитър не е изпратен тук с някакво поръчение. Това е много важно.

Лопес поклати глава.

— Сам е, сър. Сигурен съм в това.

— Това не му пречи да изпълнява нечии заръки — строго отвърна сър Едмонд и потъна в дълбок размисъл.

Динго си задаваше въпроса, какви ли планове крои шефът му. Отдавна се беше уверил в способностите му да плете сложни комбинации. Навярно и сега щеше да вземе най-правилното решение. Не се наложи да чака дълго.

Фереро не се осмеляваше да изрече нито дума, тъй като знаеше, че ако прекъсне мислите на шефа си, щеше да го разгневи и да си навлече безброй неприятности. Ето защо беше решил, че в негово присъствие е по-добре да си мълчи, ако не му задават въпроси.

— Да... Нещата започват да ми се изясняват — замислено промърмори Хаскил. — Ще трябва да му устроим клопка.

Запали пура и започна да се разхожда из стаята, изпусайки облачета лек синкав дим. По стените бяха окачени многобройни картини, изпъстрени с разноцветни кръстчета и знаменца. Приличаше на генерал, подготвящ мащабна военна операция.

Динго стоеше ням и покорен и смирено очакваше развитието на нещата.

— Не мога да се освободя от мисълта, че Ласитър е дошъл с някаква мисия — каза сър Едмонд. — Ще трябва да разбера.

Погледна въпросително Динго, който закима енергично.

— Смятате, че Ласитър е хвърлил око на откраднатото съкровище, което Лили ни измъкна под носа, така ли?

— Точно така. Много си досетлив. Ще се свържа с губернатора на Сонора и той ще се погрижи незабавно да освободят хората на Лили от крепостта в Хермозило. Ти ще вземеш най-добрия ни скаут^[1] и ще ги проследиш от разстояние. Нито за миг не ги изпускай от очи! Само така ще успеем да се доберем до скривалището на проклетата вещица.

Големият шеф се усмихна самодоволно.

— От самото начало си знаех, че няма да ми се изплъзне. За нея нещата стояха прекалено просто. И досега се питам защо ли толкова разчиташе на Ел Гранде.

— За жалост той вече не може да й помогне — злобно се ухили Динго и продължи: — Цяло щастие е, че успяхме да заловим този стар лешояд.

Върху лицето на сър Едмонд се появи недоволна гримаса:

— Все пак добре ни подреди, преди да умре. Не забравяй, че това поражение остава за твоя сметка. Трябваше да го плениш в Агуа Приета, вместо да го застрелваш веднага. Беше ни нужен жив.

— Нямах друг избор, сър — започна да се оправдава Лопес. — Не беше сам, когато го сгащихме. Хората му нямаха никакво намерение да се предават и се биха до последния дъх.

— Добре де, добре — махна с ръка господинът. — Няма смисъл да се ровим в миналото. Така или иначе, едно е ясно: Ел Гранде е укрил някъде из Сиера Гуадалупе любимата си Лили заедно с откраднатото съкровище. Предполагам, че по щастлива случайност Бърт Кенън и хората му са успели да открият скривалището, но не е трябвало да го нападат веднага. Действали са прибързано и са сгрешили. Този Ласитър се е оказал голям дявол. Интересното е, че Кенън не е бил сам, а с още десет човека. Нима този тип се е справил с всички тях без чужда помощ? Не ми се вярва. Просто не ми го побира умът.

— Възможно е с него да е имало и други, но не съм сигурен. Казах ви само това, което научих от Бил Костър. От оскъдните му думи останах с впечатление, че Ласитър е бил сам.

— А Лили? — злобно просъска сър Едмонд. — Самият дявол се е вселил в това момиче. Стреля по-добре и от най-точните ни стрелци. По-смела и по-решителна е от повечето мъже. Сега разбирам, че в началото съм я подценявал. Дори и през ум не ми е минавало, че ще успее да привлече на своя страна Ел Гранде и да го направи свой съюзник. Не кой да е, а мексиканският ми партньор, на когото имах пълно доверие! За щастие той вече е мъртъв и този път Лили няма да ми се изплъзне. Никой не може да се измъкне от мрежата ми. Проклета гадина! Само как ме прекара! Голям глупак се оказах.

За първи път бе изгубил присъствие на духа. Стоеше със свити юмруци и дишаше тежко.

Динго едва прикриваше злорадството си. Представяше си с какво огромно удоволствие би се изсмял в очите му, но оставаше сериозен и дори си даваше вид, че съчувства на шефа си.

— И на нея ще ѝ видим сметката, сър. Рано или късно всеки си плаща — с увереност произнесе Динго. — Не може така лесно да ни се изплъзне.

Междувременно Хаскил се бе успокоил. Думите на Лопес подействаха като балсам на нараненото му честолюбие.

— От утре всички се залавяме за работа! — изръмжа босът. — Бъди готов и чакай в Хермозило, докато уредя нещата. Гледай добре да се скриеш и нищо не предприемай, преди да съм ти дал ясна заповед. Държа и аз да съм там, когато лисицата влезе в капана. Имаме време и ще чакаме. Лили не може вечно да стои в планината и да пази съкровището. Такова нещо е изключено за жена с нейния темперамент, така че не ни остава нищо друго, освен да чакаме търпеливо като котка пред миша дупка. Рано или късно мишлето ще си покаже носа. И тогава — хоп...

Той удари силно с юмрук по голямата маса. След първия последваха още два тежки удара. Приличаше на съдия, който току-що беше произнесъл смъртна присъда.

---

[1] Скаут (англ.) — следотърсач. — Б.пр. ↑

4.

Ласитър преживя такава нощ, каквато дори и мъж като него трудно би могъл да забрави.

Онова, което сполетя тримата в усамотената хасиенда, беше направо ужасяващо. Сякаш демоните се бяха събрали на пир в продължение на няколко тягостни часа.

Започна се от полунощ. Силен вълчи вой събуди Ласитър. Той отвори очи и се изправи в леглото.

Лили също се размърда. Надигна се на лакти и прилепи голото си тяло до неговото.

Навън отново се възцари тишина. В стаята също. Ласитър чуваше ударите на сърцето ѝ. Почувства и усилието, с което девойката се бореше да надвие съня.

— Чу ли нещо, Лили, или и двамата сме сънували?

Навън продължаваше да цари мъртвешка тишина. Сякаш във въздуха тегнеше проклетие.

— Не, не е сън. Вълчият вой още звучи в ушите ми.

Тя се притисна още по-плътнo до него. Зад тях бяха останали горещите им часове. Мъжът нежно я прегърна и унесено прокара пръсти по зърната на гърдите ѝ. Вече почти бе забравил злокобния вой.

Дали наистина не беше сънувал?

В същия момент дълъг, протяжен вой отново раздра тишината. Идваше съвсем отблизо. Вълкът сякаш бе под самия прозорец. Не, това бе невъзможно, тъй като стаята на Лили се намиреше на втория етаж.

Тъжен, провлачен вик, смразяващ кръвта! Ту се усилваше, ту заглъхваше като стон на измъчено същество.

— Господи! Боже мой! — шептеше девойката.

Трепереше с цялото си тяло. Побиваха я ледени тръпки. Ласитър не можеше да си обясни вълнението ѝ.

— Успокой се, Лили. Навън има вълк. Ще изляза и ще го прогоня. Ще стрелям веднъж във въздуха и животното ще избяга. Почакай. Сега ще отида да погледна.

Поиска да се освободи от нея, но тя се притисна още по-силно към тялото му.

— Не отивай, Ласитър! Моля те! Остани тук. Не се приближавай до прозореца. Може да те убият.

Воят заглъхна отново. Настъпи зловеща тишина. Ласитър почувства острия полъх на надвисналата невидима опасност, но се опита да прогони страха си.

— Като че ли си тръгна. Виждаш ли, Лили, не си струваше да се притесняваш за такава дреболия.

Той стана от леглото и се запъти към прозореца. С дясната ръка стискаше револвера, който бе оставил зареден до възглавницата си, преди да заспи. Усмихна се успокоен. Възнамеряваше да изстреля няколко куршума, от които вълкът бързо-бързо щеше да подвие опашка, ако все още не си беше тръгнал. Наведе се през прозореца и се загледа в нощния пейзаж. Навън долината беше обляна от матовия блясък на луната. Не се виждаше никакъв вълк. Смразяващият вой беше изчезнал.

— Нищо не се вижда.

Лили скочи от леглото и се изправи с цялата си пленителна красота, огряна от бледите лъчи на луната, проникващи през тесния отвор на прозореца.

Протегна ръце. Широко отворените ѝ очи изразяваха неописуем ужас. Устните ѝ трепереха.

— Той е тук, тук е...

Гласът ѝ се задави от вълнение. Не бе в състояние да каже нито дума повече. Стоеше като вкаменена, широко разтворила очи.

Ласитър не знаеше какво да прави. В думите на Лили се криеше някаква тайна. Ясно си даваше сметка, че тази дива, необузdana и смела до безразсъдност жена не можеше така лесно да излезе от равновесие.

И внезапно той съзря причината за смъртния ѝ страх. Пред очите му се разкри гледка, от която дъхът му секна.

От другата страна на езерото стоеше човек. Високата му мършава фигура с бели коси и още по-бяла брада се очертаваше на лунната светлина. Приличаше на призрак.

Видът му бе ужасяващ.

В този миг отново се разнесе зловещият протяжен вой.

— Господи! — простена Лили. — Това е той. Това наистина е той...

Стоеше като вцепенена. Ласитър се обърна и я видя да се кръсти. Когато отново погледна през прозореца, силуетът на отсрещния бряг беше изчезнал. Не се чуваше и вълчийт вой.

Ласитър пристъпи към Лили и я разтърси.

— За бога, какво означава това, Лили? Познаваш ли мъжа с опитомения вълк?

Изненадана, тя повдигна глава. Погледът ѝ блуждаеше. В разширените ѝ от ужас очи се четеше смъртен страх и те трескаво блестяха.

— Откъде знаеш, че вълкът е опитомен?

— Логично е да се предположи.

Тя се опита да се усмихне, но лицето ѝ все още бе като вкаменено.

— Да, прав си. Вълкът сигурно е опитомен. Само не мога да разбера как така се появиха изведнъж. Струва ми се невероятно.

— Кой е мъжът? — попита я той с възможно най-спокоен глас. — Надявам се, че ще ми кажеш.

Тя поклати глава. Дългите коси се разпиляха по голите ѝ рамене. Само допреди час двамата се бяха любили страстно и Ласитър имаше чувството, че я познава от години, но ето че сега, когато стояха голи един до друг пред прозореца, тя му се струваше съвършено чужда.

Какво ли криеше от него?

— Кажи ми кой е този човек и какво търси тук? — настойчиво повтори въпроса си той.

— Не, не мога да ти кажа — развълнувано прошепна Лили. — Не е възможно да е мъжът, за когото си мисля. Той отдавна е мъртъв. Сигурна съм в това.

Вълчийт вой отново проехтя и тя изтръпна. Ласитър се наведе през прозореца и се загледа в призрачната нощ. Не се виждаше жива душа. Нито мъжът, нито вълкът.

Изведнъж нещо се раздвижи под отсрещните дървета.

В първия момент Ласитър не повярва на очите си. Видението се появи неочаквано, сякаш изникна от земята. Беше нереално и призрачно.

Ласитър разтърка очи. Истина ли бе, или сънуваше? Силуетът се задържа само няколко секунди, след което изчезна също така внезапно, както се бе появил. Сега се виждаше само малкото езеро, заобиколено от дървета, окъпани от лунна светлина.

— Ще отида да погледна отблизо. Държа да разбера какво става тук. Какво си мислиш ти, неизвестен господине, че ще ме правиш на глупак ли? Всеки друг, но не и мен.

Обърна се и се запъти към вратата. В този миг чу зад себе си леко свистене. Наведе се инстинктивно, но беше твърде късно.

Почувства силен удар в тила. Сякаш върху него се бе стоварил тежък ковашки чук. Тялото му започна да се схваща. Мускулите отказваха да му се подчиняват. Дишаше тежко. С мъка си поемаше въздух. Потъваше в мъгла. Напегна последни сили, за да прогони обхващащата го слабост, но не успя. Пред очите му се спусна пелена.

Коленете му се подгънаха и се свлече като отсечено дърво.

Лили изкрещя от ужас. Спусна се към Ласитър и коленичи над него. Несъзнателно взе в ръка плоското, леко извито дърво, което лежеше до проснатия мъж. В ръцете си държеше бумеранг. Лили добре познаваше това необикновено оръжие от австралиеца, който допреди година и половина работеше за бандата на баща ѝ, Карл О'Хара, и който по-късно, след смъртта на Карл, се бе преместил при богатия собственик на мини в Аризона, Едмонд Хаскил. Сам Уилаъд — така се казваше австралиеца — сам бе избрал новия си господар и се бе погрижил той да го приеме на работа. Търсеше нещо съвсем определено, но действията му се оказаха твърде непредпазливи. Ако не беше разсърдил водача на бандата — Лопес Фереро — може би още щеше да е жив. Бедният Сам Уилърд! Какъв верен приятел беше този австралиец! Смъртта на Карл О'Хара го бе разстроила дълбоко. „Ще видиш, Лили, че ще разобличи убиеца!“ Тръгна и не се върна никога повече.

По-късно Лили се опита да влезе в по-тесни контакти с Едмонд Хаскил. Бавно и предпазливо тя плетеше мрежата си. Срећна го уж случайно в Томбстон, но всяка нейна стъпка беше предварително разчетена. Непрекъснато си повтаряше, че трябва да потисне всяко чувство на омраза, ако наистина държеше да го оплете в мрежите си.

Разбира се, тя не разкри пред Ласитър тези подробности. Разказа му само как баща ѝ беше разорен от страшния МОК, също както много

други по-заможни люде, и как отмъкна под носа на този безскрупулен бандит част от съкровището, плячкосано в Щатите.

— В такъв случай знаеш кой е МОК, щом си спала с него — съвсем спонтанно беше забелязал Ласитър.

Естествено, тя очакваше този въпрос.

— Той е най-предпазливото копеле, което някога съм срещала. Дори не знаех къде се намира разкошната хасиенда, в която живеех. Бях заведена до там през една нощ в закрит файтон. И също така една нощ успях да избягам от нея заедно с Ел Гранде. Той ме преведе през границата до Сонора и ме укри тук в тези планини.

— Ел Гранде ли? Къде е той сега?

— По всяка вероятност е затворен в крепостта на Хермозило.

Тя каза това, за да спечели малко време. Не му призна, че Ел Гранде отдавна беше мъртъв. Искаше да бъде сигурна в Ласитър, преди да му се довери изцяло.

Сега обаче всичко изглеждаше по-различно.

Защо не му бе казала цялата истина?

Можеше да му разкаже всичко. От самото начало инстинктът ѝ подсказваше, че може напълно да разчита на този човек. Откакто бе видяла трупа на баща си, дълбоко в нея се бе загнездило недоверие към всеки и към всичко. Семето на злото беше намерило почва в душата ѝ и вече даваше своите кълнове. Изглежда, никога повече нямаше да се освободи от чувството за несигурност.

Защо ли така безсрамно бе излъгала Ласитър, когато я бе попитал за самоличността на МОК?

Каза му, че той винаги се появявал пред нея с черна маска и винаги мълчал.

Всичко това беше съчинила, за да не му разкрие цялата истина.

Докосна Ласитър, който лежеше като мъртъв.

Спомни си за разказите на австралиеца. Той твърдеше, че с бумеранг лесно можеш да убиеш човек, стига да го хвърлиш с необходимата сила и да го улучиш на определено място.

Един човек бе проявил особен интерес към безобидното на вид оръжие и това беше тайнственият приятел на баща ѝ, който от време на време незабелязано се появяваше в ранчото им и също така незабелязано изчезваше.

Това беше Ел Гранде!

Откакто чу вълчия вой, Лили непрестанно мислеше за братия мексикански идалго, забулен в тайнствен ореол, който от време на време сключваше с Карл О'Хара някакви сделки, за които Лили така и никога нищо не успя да узнае.

Ел Гранде се бе научил да си служи с бумеранг от австралиеца Сам Уилърд. Освен това той имаше и вълк, който сам бе отгледал и опитомил.

Вълкът и бумерангът!

Странно съвпадение.

Дали наистина беше жив?

Не, дори и при най-добро желание, Лили не можеше да повярва в това. Разполагаше с прекалено много доказателства, че мексиканецът беше убит, и всички те водеха към ужасната битка в Агуа Приета. Ел Гранде и хората му бяха обкръжени и напълно разбити от дивата орда на Динго.

Мислите ѝ се нижеха в надпревара, докато се опитваше да съживи Ласитър, който лежеше неподвижно като мъртъв и все още не проявяваше никакви признаци на живот.

— Боже господи! — изплашено прошепна тя.

Спомни си за Бартомас. Какво ли беше станало с исполина?

Навярно и той бе чул вълчия вой. Освен ако сънят му не беше толкова дълбок и здрав, че изобщо да не е забелязал появата на нощния призрак.

Отново бе обхваната от страх.

Дали Бартомас не беше мъртъв?

Ами ако този призрачен човек-видение е вече в къщата?

Лили отчаяно погледна изцъклените очи на Ласитър и си помисли, че тежкият удар на бумеранга наистина го е убил.

Унесена в мислите си, тя дори не забеляза как зад нея бавно и безшумно се отвори вратата. Не усети и лекия полъх, който премина покрай все още голото ѝ тяло.

Страхът напълно бе парализирал сетивата ѝ. Дори не можеше да мисли. През последния половин час беше преживяла твърде много.

Невидима ръка докосна лявото ѝ рамо.

Обзета от дива паника, тя нададе пронизителен писък. Ехото се разнесе из цялата къща.

С рязко движение се извърна назад. Сякаш вече не усещаше хладната костелива ръка.

Взря се в лицето на неканения гост. Господи, какво лице!

Гледката ѝ подежда като кошмар, от който не можеше да се събуди. Лицето срещу нея почти бе изгубило човешкия си облик. Кожата му беше като на стара олющена чанта. Големите светлосини очи блестяха с пламъка на умопомрачението. Дългата бяла брада покриваше страните и устните му и се спускаше по гърдите като кърпа.

Целият беше облечен в овехтели кожени дрехи. Челото, скулите и въобще цялото му лице бе покрито със страшни белези, които червенееха на лунната светлина, процеждаща се през прозореца.

— Дойдох да те взема, Лили — глухо промълви мъжът. — Какъв е този човек? Как се е добрал до това райско кътче? По дяволите, какво прави при теб, Лили?

Жената не беше в състояние да отговори. Страхът бе парализирал цялото ѝ тяло и тя трепереше от ужас.

Не можеше да откъсне поглед от безформеното му лице. Гледаше го като омагьосана и не можеше да излезе от вцепенението си.

Кой беше този мъж?

Напомняше ѝ за Ел Гранде, който често гостуваше в ранчото на баща ѝ. Приликата беше поразителна. И все пак, в спомените ѝ Ел Гранде беше много по-различен от този.

— Бартомас! — глухо извика непознатият. — Бартомас!

Негърът се появи и застана до вратата в очакване.

— Завържи го, Бартомас! — нареди му той и посочи към Ласитър, който току-що се бе размърдал. — Ако искаш, можеш и да го убиеш.

— Ел Гранде! — извика Лили, изплашена до смърт. — Не му позволявай! Ласитър ми е приятел!

Лицето му остана безразлично. Дори и мускулче не трепна върху него. Не реагира и на обръщението Ел Гранде.

Бартомас започна да завързва Ласитър. Правеше го с особено внимание.

— Ел Гранде! — извика Лили. — Какво означава всичко това?

Първоначалният ѝ страх и отчаяние постепенно бяха отстъпили пред гнева, надигащ се в гърдите ѝ.

Решително пристъпи към брадатия мъж, спря се на крачка пред него и смело го погледна в очите. Яростта ѝ даваше сили и я изпълваше с воля за борба. Преимуществото не беше на нейна страна, но това съвсем не я обезкуражаваше.

— Ел Гранде, ще ми обясниш ли най-сетне за какво си дошъл?
— злобно просъска тя.

Все още не беше сигурна дали това чудовище насреща ѝ действително беше Ел Гранде. Всички оцелели участници в сражението при Агуа Приета бяха единодушни, че Ел Гранде бе застрелян от хората на Динго.

Оттогава беше изминала почти половин година. През цялото това време Лили се криеше сред дебрите на Сиера Гуадалупе в очакване на удобен момент да напусне скривалището си.

Откакто дойде Ласитър, надеждите ѝ се възвърнаха, но този страшен мъж, когото отначало взе за духа на Ел Гранде, бе на път да провали всичко.

Тя го удари предизвикателно с юмрук в гърдите.

— По дяволите, Ел Гранде! Отговори ми най-после!

Непознатият я гледаше с недоумение.

— Ел Гранде... — прошепна той. — Ел Гранде... — Внезапно присви вежди и се замисли напрегнато. — Ел Гранде — още веднъж унесено повтори той. — Като че ли това име ми е познато. Чувал съм го преди много време. Ел Гранде... Не мога да си спомня вече.

— Ти си Ел Гранде! — разгорещено извика Лили. — Защо не си признаеш, старче?

— Аз съм Бланко — глухо каза мъжът и поклати глава. — Така се казвам: Бланко.

— И какво търсиш тук, Бланко?

— Получих заповед да пазя съкровището, Лили.

— Какво съкровище?

Тя бе решила, че е по-добре да го нарича Бланко, въпреки че от минута на минута все повече се убеждаваше, че пред нея действително стои считаният за убит Ел Гранде.

Иначе откъде щеше да знае за съкровището? И изобщо как щеше да намери пътя към това забравено от бога имение?

Не, всяко съмнение беше изключено.

Този призрачен мъж беше Ел Гранде, някогашният приятел на покойния ѝ баща. Бедният мексикански идалго!

Кой знае какъв ужас бе преживял, за да изгуби паметта си! Лили бе чувала за подобни случаи.

Така или иначе, засега трябваше да го нарича Бланко. По-късно щеше да се опита да възвърне паметта му, но дотогава бе особено важно да го предпази от всякакви сътресения.

Той я гледаше със замаян поглед и по израза на лицето му личеше, че се е замислил дълбоко. Навярно се ровеше в болезнените си спомени, потънали в дълбока черна дупка, до която не достигаше светлина и пред която сякаш се издигаше непреодолима бариера.

— Бланко! За какво съкровище говориш?

— Облечи се, Лили, и тръгвай с мен — каза той, без да отговори на въпроса ѝ.

Тя се обърна, отиде до гардероба, разрови го, избра си дрехи и бързо се облече.

— Всичко съм преместил на друго място — глухо каза той. — Един ден ще ти разкрия тайната, но само на теб, Лили. А дотогава ще останеш в моето скривалище, за да сме сигурни, че никой повече няма да те притеснява. Ще те пусна на свобода едва когато убия МОК.

МОК! Той беше казал МОК!

За Лили вече нямаше никакво съмнение.

Мъжът беше Ел Гранде! По какъв ли мистериозен начин бе успял да оцелее? Явно се бе случило чудо.

Тя посочи Ласитър и попита:

— Какво ще правиш с него, Бланко?

— Бартомас ще остане да го пази.

Ласитър отдавна вече бе дошъл в съзнание, но не се издаваше. Чу края на разговора и си направи заключения.

— А Бартомас кога ще го освободи?

— Никога.

— Защо?

— Защото този човек е наш враг.

— Ласитър е мой приятел. Той спаси живота ми.

— Не, Лили, не го е направил заради теб, а заради себе си. Бандитите нямаше да те убият. Ти си им нужна. Направи грешка, като ги освободи. Добре, че аз поправих грешката ти.

— Ти си ги...

Той се усмихна.

— Само се погрижих никой от тях да не проговори. Помогнаха ми моите приятели апахите. Хайде, Лили. Време е да се махаме от тук.

Тя не каза нищо и го последва. Нямахте друг избор.

Минута по-късно Ласитър отново чу воя на вълка. Конски тропот разкъса нощната тишина.

Бартомас се наведе над него и развърза въжетата.

— Благодаря ти, Бартомас. Струва ми се, че ние с теб ще станем приятели — каза Ласитър и му стисна ръката.

5.

След като вече два дни Ласитър бе кръстосвал из планините, най-после разбра, че няма смисъл повече да търси следите на изчезналите. Ел Гранде и Лили сякаш бяха потънали вдън земя. Единственото, което му оставаше, бе да чака.

Все някога щеше да се случи нещо. Нито за миг не се съмняваше в това. Само трябваше да се въоръжи с желязно търпение.

Бяха минали три дни от онази ужасна нощ. Мъжът от Бригада Седем и черният великан се бяха излегнали на брега на езерото.

Бартомас бе изпекъл месо върху собственоръчно изработената скара и сега двамата лежах сити и доволни под следобедното южно слънце и по мексикански обичай пиеха вино от кози мех.

Ласитър вече бе напреднал доста и по свой начин успяваше да се разбира с Бартомас. Говореше му, задаваше му куп въпроси, на които негърът отговаряше с ръце, с гримаси или с кимане.

Така Ласитър успя да се осведоми за призрачния мъж, появил се през онази ужасна нощ заедно с вълка си.

Явно съществуваше някаква връзка между Лили О'Хара, Ел Гранде и тайнствения МОК, но все още не можеше да разбере какво точно свързва тези трима души.

Мъжът от Бригада Седем задаваше най-различни въпроси, за да си изясни нещата, но в повечето случаи Бартомас повдигаше рамене и се правеше, че нищо повече не знае. При все това Ласитър бе сигурен, че исполинът е в течение на хиляди подробности, които криеше от него.

По дяволите! Направо да се побърка човек! Никой не искаше да му каже истината. Дори и Лили не му се довери изцяло.

Спомни си отново за целта на своята мисия.

Трябваше да изобличи жената, известна в посветените кръгове с прозвището Дивата Лили. Имаше предположения, че ръководи прословутата банда от Юма — бившата, разбира се — че е изчезнала с

огромното задигнато съкровище и се е укрила тук някъде из планините.

Ласитър успя да я открие.

Беше убеден, че вече е постигнал целта си. Но откъде се взе този проклет Ел Гранде?

Откакто Лили бе изчезнала с него, Ласитър постоянно имаше чувството, че някой го следи.

Загледа се в гладката повърхност на езерото. Мислите му бяха далеч от тук. Както често се случваше през последните часове, пред очите му отново изплува образът на прекрасната жена, и то така, както я бе видял за първи път на това място — прелестна в омайната си голота.

Какво ли е намислил да прави с нея Ел Гранде?

Ласитър не бе успял да чуе голяма част от разговора им. Подозираше, че нещо ги свързва, но не знаеше какво точно беше то.

Затвори очи и в съзнанието му отново изплува омайната картина.

Стройната ѝ фигура с великолепен загар и дълги като на газела бедра.

Спомни си и пламенните ѝ прегръдки след неравната борба с бандитите.

Беше го любила горещо и страстно!

Нито една жена досега не го бе дарявала с такава вълшебна нощ.

Мечтаеше мигът да продължи цяла вечност.

Но за него не съществуваше нищо вечно.

Тропот на копита прекъсна мислите му. Не се изплаши. Напротив, въздъхна с облекчение.

Ето че най-после се случваше нещо. Досега не беше предполагал, че човек до такава степен може да се изтормози от бездействието.

От няколко страни на хасиендата изникнаха конници. Приличаха на истинска войска, настъпваща по предварително обмислен план.

Ласитър спокойно се надигна. Револверът му бе наблизко, но той не се пресегна да го вземе. Нямаше смисъл. Мъжете, които се задаваха, бяха прекалено много.

Слязоха от конете и ги заобиколиха. От всички страни към двамата се взираха очи на лешояди, добрали се до плячка. В потвърждение на това говореха и насочените дула на пушките.

Едър, широкоплещест мъж се приближи до Ласитър. Дори и не обърна внимание на негъра.

Ласитър бе успял да преброи неканените гости. Бяха около петнадесет. Невъзможно беше да се справи при такова превъзходство. Затова и продължи спокойно да седи в тревата.

— Ти ли си Ласитър? — попита брадатият мъж.

— Какво искаш от мен? — отегчено кимна Ласитър.

— Името ми е Хармън Йорк.

Гръм и мълния! Такова нещо никога не бе очаквал! Все пак успя да скрие огромната си изненада.

Пред него стоеше самият Хармън Йорк! Само това му липсваше! Хармън Йорк! Името на този човек бе известно в целия югозапад и беше равнозначно на кръв, смърт и разорение. Име, което се свързваше с отчаянието и сълзите на безброй невинни хора.

Брадатият главорез долепи до челото му цевта на уинчестъра си и се изсмя ехидно:

— Ласитър!

Изрече името му, поклащайки глава. В гласа му звучеше удивлението на човек, който все още не може да повярва на щастливата случайност.

— Същият — промърмори седналият на земята. — Няма какво толкова да се пулиш, Йорк. Предполагам, че точно мен търсиш.

— Не само теб, но и палавото котенце, което се е скрило някъде наоколо.

— Лили О'Хара ли имаш предвид? — равнодушно отвърна Ласитър. — Сбъркал си адреса, приятелче. Тя не е тук.

Хармън се намръщи.

— Ти какво? Майтап ли ще си правиш с мен? Да не ме смяташ за луд? От сигурен източник зная, че се крие в хасиендата.

— И кой ти каза тази глупост, Йорк?

— Никой нищо не ми е казвал. Идвам направо от крепостта на Хермозило. Всички, които ни виждаш, бяхме затворени там. Да продължавам ли, Ласитър?

Най-после му просветна пред очите.

Значи това са хората на Лили О'Хара, за които тя му беше говорила. Чудно как се бяха измъкнали от вълчия капан!

— Аха. Сега разбирам. Лили ми е говорила за вас. Пропусна само да ми каже, че водачът си ти, Йорк. Много неща съм чувал за теб. Освен това зная, че някой добре се е погрижил да ви опандизят мексиканците. И как така се остави да те тикнат зад решетките?

— Мексиканците бяха пет пъти повече от нас — гневно му отвърна Хармън. — Нямаше никакъв смисъл да се бием, тъй като шансовете не бяха на наша страна. Ако се беше стигнало до клане, щеше да е по-лошо. Естествено, тогава никой не предполагаше, че ще ни окошарят. А те направиха точно това. Наложих се кротко да изчакаме, докато пристигне заповед от горе, с която ни освободиха. Дори комендантът на Форт Хермозило ни се извини от името на губернатора.

Нямаше никакво съмнение, че в дъното на цялата тази история стоеше МОК, който отново беше пуснал в ход своите машинации. Естествено, тези мъже нямаха никаква представа за това.

Ласитър също.

— Чудесно, Йорк. Но кой всъщност ти прошепна, че аз съм тук?

— Имам си приятели. В определени кръгове се говори, че някакъв си Ласитър се опитва да си пъха носа там, където не му е работа. Щеше да направиш по-добре, ако си беше стоял настрана. Уви, сега вече е твърде късно да отървеш кожата, омбре. Ще ти се наложи да увиснеш на въжето. Няма как, заровете са хвърлени.

Мъжът от Бригада Седем се ядоса.

— Не съм дошъл тук, за да си пъхам носа в чуждите работи. Случайно попаднах в това райско местенце и на никого не съм сторил нищо лошо. Лили ме помоли да ѝ помогна и аз се съгласих. Добре че случайно минавах оттук, иначе Бърт Кенън и хората му щяха да я отвлекат. Дори ѝ обещах да отида до Хермозило и да се опитам да направя нещо за вас. За кого ме вземаш, Йорк? Да не би да си мислиш, че съм...

Не успя да довърши изречението си, тъй като го прекъсна един от бандитите, на които Хармън беше наредил да претърсят къщата:

— Няма и следа от Лили, шефе! Претърсих всяко ъгълче. Къщата е празна.

Ласитър продължаваше да седи на земята.

Главатарят на бандитите опря дулото на уинчестъра си до врата му. Показалецът вече обираше луфта на спусъка. И това ако не беше

неприятно усещане!

— Казвай, куче проклето, какво си направил с нея! — просъска Йорк. — Къде си я скрил, копеле гадно? Кажу ми, изнуди ли я? Не си прави илюзии, че ще можеш да ме преметнеш.

Изрече тези думи на един дъх. Беше побеснял и всеки момент можеше да натисне спусъка.

Това обаче можеше да изплаши всеки друг, но не и Ласитър.

— Ще сгрешиш, Йорк! Стреляш ли, не ще научиш нищо повече от мен. Трябва ти жив и ти много добре знаеш това — твърдо каза той.

Хармън не помръдна пушката.

— Добре тогава, стреляй, Йорк! Няма да те спра. Давай!

Бандитът наистина всеки момент щеше да натисне спусъка и това се четеше върху бледото му лице, чиито присвити устни издаваха свирепата му готовност да стреля. Ласитър явно беше попаднал на закоравял престъпник, прекрачил невидимия праг на смъртта. Той много добре познаваше това изражение, тъй като често се бе озовавал в подобни ситуации.

Негодникът потрепери. Една-единствена капка и чашата на търпението му щеше да прелее. Още миг и тъмните страсти щяха да го обсебят напълно, разумът му щеше да се замъгли и той щеше да натисне спусъка.

Ласитър видя в очите му надигащата се буря. Не му беше за първи път да изпадне в критична ситуация.

Същевременно чудесно разбираше, че все още има шанс да спаси кожата. И той реши да го използва докрай.

Постепенно в него се събуждаше хищникът. Беше настъпил момент, в който и той самият не мислеше повече за живота си.

Нервите му бяха изопнати до краен предел, но той се овладя и не изкрещя.

Напротив, съвсем спокойно, дори сякаш небрежно, произнесе една-единствена дума:

— Животно!

И нищо повече.

Кой можеше да си представи подобно държание? От самото начало всичко беше съвсем ясно и никой не бе в състояние да си

обясни как е възможно човек да постъпи така при опряно дуло в главата му. Изглеждаше невероятно.

С лявата си ръка Ласитър бутна цевта на пушката.

В същия миг Хармън Йорк натисна спусъка. Изстрелът раздра тишината. Куршумът профуча край главата на все още седящия мъж и се заби в земята зад него.

Ласитър скочи като тигър и се изправи предизвикателно срещу главатаря на бандата. Йорк изрева. Двамата се вкопчиха един в друг, паднаха на земята и се затъркаляха в горещата пръст.

Минута-две хората на Хармън Йорк стояха и гледаха като омагьосани как мъжа, когото допреди малко бяха отписали вече от живите, нанася съкрушителни удари на техния шеф. Обхванало ги бе вцепенение, сякаш бяха ударени от гръм.

Никога досега Ласитър не се бе изправял срещу човек като Хармън. Биеше се дяволски добре, на всичко отгоре съвсем почтено и по правилата. Това трябваше да му се признае, дори и да беше най-подлият мръсник, на чиято съвест тежаха не по-малко от петдесет убийства.

Ласитър бе постъпил извънредно разумно, тъй като сега поне имаше някакъв шанс по-късно да се споразумее с противника си, а това беше изключително важно. Успееше ли да се спогоди с шефа на бандата, всичко останало щеше да се уреди.

Но Хармън Йорк трудно можеше да бъде вразумен.

Юмруците на брадатия мъж попадаха точно в целта. Досега Ласитър беше отнесъл доста удари и при всеки от тях бандитът повтаряше с пресипнал глас:

— Къде е Лили? Къде я скри, копеле гадно?

Наистина беше откачил. Явно никакви думи не бяха в състояние да укротят този звяр.

Вече няколко минути Ласитър изпробваше различни хватки, за да повали на земята противника си, но без никакъв резултат. Явно трябваше по-сериозно да се захване за работа. В следващите секунди бандитът изпита усещането, че са му пораснали крила.

Подхванат от две могъщи ръце, той излетя във въздуха. В същия момент Ласитър се извъртя и без да изгуби равновесие, успя да посрещне падащия. Йорк увисна във въздуха с гръб към Ласитър, чиито ръце го пристягаха като в менгеме.

От устата му се изтръгна пронизителен рев, след което той внезапно утихна. Ласитър отпусна ръце, противникът му се свлече на земята и остана да лежи прегънат на две.

Ласитър възнамеряваше да се приближи до него и да го попита дали вече не е склонен да поговорят разумно, но не успя да направи и крачка от мястото си.

Без да му оставят никаква възможност да се защити, бандитите скочиха върху него.

Ударите се сипеха от всички страни. Биеха го кой с каквото свари: юмруци, ритници, дори и с прикладите на пушките. За броени секунди буквално го смляха от бой и го простряха до Йорк.

Отстрани имаше вид на човек, попаднал под копитата на буен жребец.

По дясната му буза се стичаше кръв. Цялото му лице беше в синини, а очите гледаха изцъклено към слънцето.

— Видяхме му сметката — с безразличие отбеляза един от мъжете. — Осигурихме му дълга почивка. Царство му небесно.

— Ами шефът? — обади се друг. — Гледам, че и той е опънал петалата. Да не би Ласитър да го е...

Тук той направи многозначителен знак с ръка, повдигна рамене и замлъкна.

Всички се усмихваха лукаво. Беше им все едно какво ще се случи с него. И без Йорк все някак си щяха да се оправят. При този суров живот, който водеха, един повече, един по-малко...

Ласитър и Хармън Йорк лежаха неподвижни един до друг. Бартомас се приближи и клекна между тях. В ръката си държеше плоска бутилка с уиски. Първо я поднесе към устните на бандита. Братият се размърда и се закашля.

По лицето на мъжете се изписа разочарование.

Настъпи пълна тишина. Никой не се осмеляваше да погледне другите в очите. Нищо не беше сигурно. В подобна ситуация най-добре е да си траеш.

Йорк се надигна. Погледът му се спря върху Ласитър и в очите му проблесна недоумение, което постепенно премина в яростен гняв.

— Мамицата ви, глупаци такива! — изрева той. — Наистина ли му светихте маслото?

Бартомас се наведе над Ласитър и поднесе до устата му бутилката с уиски. После погледна Хармън в очите и поклати глава, издавайки неразбираемите си звуци.

Шефът на бандата беше от малцината, които разбираха знаците на Бартомас.

— Имали сме късмет! — ухили се той. — Оцелял е мръсникът. Сега ще преживее неща, които не е сънувал и в най-кошмарните си сънища.

Повелително протегна ръка и негърът послушно му подаде бутилката. Хармън жадно отпи няколко глътки. Парливата течност възвърна естествения цвят на лицето му. Беше започнал да се съвзема. Погледът му се избистри. Посочи към пространия на земята и каза:

— Вдигнете го и го завържете на отсрещната цикория^[1]. Когато се събуди, ще бъде крайно изненадан.

* * *

Ласитър действително бе твърде изненадан, когато отново дойде на себе си. Тялото му бе увито в множество въжета, които го притискаха към набраздения ствол на старата цикория. Дрехите му бяха изпокъсани и слънцето безмилостно жареше кожата му. Пред очите му се въртяха пъстри кръгове. Чувстваше се премазан. В главата му сякаш биеха ковашки чукове. Всеки опит да си поеме въздух му причиняваше непоносима болка.

От мъглата изплува физиономията на Хармън Йорк. Бандитът се приближи до него. Очите му трескаво горяха върху брадатото лице. Приличаше на демон. Устните му се изкривиха в иронична усмивка.

— Е, сега вече мога да ти обърна по-сериозно внимание, Ласитър. Наистина ли си помисли, че можеш да ме изпързалиш? Жестоко си се излъгал, гадино мръсна. Пред други номерата ти може и да минават, но пред мен не!

Твърдата кора на дървото се забиваше в тялото на Ласитър.

Не можеше да се помръдне, тъй като явно бе завързан от човек, който добре си разбираше от работата. Испитваше непоносима болка. И все пак още не бе готов да посрещне смъртта. Рано му беше.

— Започвай, омбре! — процеди той през зъби. — Хайде, давай!

Хармън Йорк му зашлеви две звучни плесници. Ласитър посрещаше всеки удар, без дори да мигне.

— Казвай къде скри Лили! — изрева бандитът в ухото му. — Къде я скри, глупак такъв?

Пратеникът на Бригада Седем си даваше сметка, че положението се напича и нещата отиват на зло. Чудеше се дали да каже истината, или да измисли някаква лъжа.

Йорк отново го удари силно и звучно през лицето. Ласитър стисна зъби.

— Къде е Лили?

Мъжът продължаваше да мълчи.

Последваха нови удари.

Гледката беше отвратителна.

Ласитър беше извънредно издръжлив и продължаваше да мълчи.

Озверял, бандитът безсилно отпусна ръце. Беше го ударил с такава сила, че имаше нужда да си поеме въздух.

Ласитър дотолкова беше облян в кръв, че човек трудно можеше да го познае.

Кръвта се стичаше по лицето му и той виждаше пред себе си единствено горящите очи на злодея. Изведнъж пред погледа му лъсна острието на кама. Ярките слънчеви лъчи се отразяваха върху гладката стомана и го заслепяваха.

— Къде е Лили? Слушай, Ласитър, ако не ми кажеш, ще ти прережа гърлото!

— Не мога да ти кажа, Йорк. Дори и да ме пребиеш. Мъжът, който отвлече Лили, се казва Ел Гранде. Това е всичко, което знам.

— Ел Гранде ли? — подозрително се ухили бандитът. — Никога не съм чувал това име. Слушай, жалък червей такъв, ти май се опитваш да ме разиграваш като маймуна?

И отново замахна.

— Искам да знам къде се намира Лили! — изрева Йорк, заслепен от гняв. — Не ми ли кажеш, ще те...

Ласитър не можа да чуе какво ще направи с него бандитът.

Тялото му увисна и главата му се отпусна върху гърдите. Мокра и разрошена, косата му се спусна над челото. Вадички пот се стичаха по окървавеното лице.

Отново и отново в замъгленото му съзнание отекваше все същият въпрос: „Къде е Лили?“

---

[1] Цикория — вид тропическо дърво. — Б.пр. ↑

6.

В същото време Лили се намираше в една пещера. В тази си част Сиера Гуадалупе беше осеяна с много такива пещери, издълбани в скалите. Досега тя не знаеше това. През цялото време се чувстваше твърде странно и ѝ се струваше, че е попаднала в някакъв друг свят.

Беше тръгнала по своя воля с Ел Гранде, но сега се отнасяха към нея като към пленница.

А колко мил бе Ел Гранде! И колко дружелюбно се бе отнесъл към нея!

Беше се оказал чудесен човек. Истински идалго, благородник в пълния смисъл на думата!

И сега, когато разумът му беше замъглен, в сърцето си носеше всичко онова, което отличава благородника от всички обикновени хора.

Няколко светилника осветяваха вътрешността на пещерата.

Ел Гранде беше застанал пред нея и се усмихваше нежно. В очите му нямаше и следа от умопомрачение. Сякаш не беше същият мъж, който бе взел Лили от хасиендата.

От колко ли време се намираха тук?

О'Хара не бе в състояние да прецени.

Някъде дълбоко в паметта ѝ внезапно се разтваряха огромни черни дупки. Тя затваряше очи и притискаше с юмруци слепоочията си, за да избистри мислите и да възвърне спомените си.

— Погледни ме, Лили — обърна се той към нея. — Погледни ме в очите. Не отклонявай погледа си нито за миг, чуваш ли! Така... Отпусни се. Чувстваш ли как постепенно олекваш... и потъваш в мен? Усещаш ли някаква безтегловност? Чудесно! Продължавай.

Лили гледаше втренчено горящите му очи и не разбираше нищо от думите му.

Беше готова да го следва навсякъде и да се подчинява изцяло на волята му.

Дали всичко това не бе някакъв лош сън? Сякаш беше изгубила способността да различава кое е реално и кое не. Дори не усети как бавно се отпусна на земята. Като на сън чуваше гласа му и в унес виждаше изразителните черти на лицето му, надвесено над нея.

В този миг нахлуха спомените и съживиха стари картини и образи.

Ел Гранде препускаше в галоп към тяхното ранчо. Когато я видя, сне шапката си и я размаха във въздуха. Влезе в двора и с един скок се озова на земята. Запъти се към нея и я прегърна. После протегна ръка на баща ѝ. Двамата мъже се приближиха, засмяха се и се потупаха по рамото. Защо ли бяха толкова щастливи?

Лили изпита приятно чувство на сигурност. Знаеше, че никой нищо лошо не може да ѝ стори в присъствието на баща ѝ и на мексиканския идалго. През цялото време изпитваше безпределна гордост и блаженство. Беше попаднала в магически кръг, от който не можеше да се измъкне.

Гласът на Ел Гранде идваше някъде от далеч. Чуваше го като шепот, дори и още по-тихо, но въпреки това долавяше всяка негова дума.

А думите му проникваха до най-дълбоките кътчета на съзнанието ѝ.

— Разбрах кой съм, Лили. Да, сега вече зная кой съм. Люлял съм те на коленете си. Баща ти беше моят най-добър приятел. Ако знаеш само колко радостни мигове сме изживели заедно! Хубави времена бяха, но, уви, всичко отдавна вече е минало. Останаха ми само спомените. Благодаря ти, Лили, че ми ги възвърна. Няма го вече Ел Гранде. Няма го и кастелан^[1] Порфиро. Сега съм само един старец и смъртта се оглежда в очите ми. И този старец се нарича Ел Бланко. Ето какво остана от мен, скъпа. Една сянка и нищо повече!

Последните му думи прозвучаха като стон.

Лили отвори очи и веднага дойде на себе си. Вече нищо не си спомняше от съня.

— Мислех, че отдавна си мъртъв — прошепна тя.

Той кимна, но лицето му остана неподвижно.

— Всички смятат, че съм разстрелян в Агуа Приета.

— А излиза, че си жив.

— Отнесох четири куршума, Лили.

— И как остана жив? — побърза да попита тя.

— Под пелерината си носех защитна жилетка. Благодарение на нея куршумите не ме раниха смъртоносно.

— Но нали те погребяха, Ел Гранде?

Мъжът се усмихна и поклати глава:

— Гробарят беше мой приятел, на когото можех напълно да разчитам. В ковчегата имаше само камъни и нищо друго. Бях тежко ранен, но се оправих. Моите хора се погрижиха за мен.

Засмя се, но смехът му се превърна в суха кашлица. Сякаш буца заседна на гърлото му. По всичко личеше, че е на края на силите си.

— Не се чувствам добре — продължи той с пресипнал глас. — От мен остана само една развалина. Дори и чудо не би могло да ме спаси. Говорих с много лекари, но всички са на едно мнение. Не ми остава повече от половин година живот. И после край. Свършено е със стария Ел Гранде.

Лили разтърси глава и скри лицето си с ръце.

Отначало не можеше да разбере какво става, но сега чувстваше с цялото си същество как предишните ѝ сили се възвръщат. Внезапно почувства онази дива лудост, която винаги я обземаше в критични ситуации. Усети парлив вкус в устата си. Сърцето ѝ биеше силно.

Още от дете я наричаха Дивата Лили. Спомняше си всяка подробност от онова време. Възрастните я галеха нежно по главата. И никога не се сърдеха на многобройните ѝ лудории. Каквото и да стореше, те се отнасяха към нея с любов. Всички я обичаха.

— Няма да умреш, Порфиро! Чичо Порфиро!

Като малка тя го наричаше така.

— Уви, детето ми, скоро ще умра! — прошепна той и нежно я погали по главата. — Такава е волята на Бог. Скоро ще си отида от този свят, малка моя Лили, и ще те оставя сама! Показах ти голямото съкровище, така че вече знаеш къде е скрито. Сега то е твое, моя малка Лили. Не! Моя Дива Лили! Но преди това ме изслушай внимателно, за да разбереш истината. Преди да последвам дедите си, ще се изповядам за последен път, тъй като искам душата ми да е чиста.

Въздъхна дълбоко. В очите му се отразяваше пламъкът на свещите.

— Какви чудесни времена бяха! — започна Ел Гранде със задгробен глас. — Най-бурният период от живота ми. Имах чувството,

че протегна ли ръка, ще докосна небето и звездите. Бях сигурен, че щастието никога не ще ме изостави и дори за миг не се замислях, че и аз ще остарее един ден. Бях влюбен в живота и тази любов ми даваше сили. Мислех си, че съм непобедим. Разбира се, всичко това бе само една илюзия, но това разбрах едва по-късно. И с твоя баща се случи същото, Лили. И той вярваше, че е непобедимият герой от приказките, но нито той, нито аз успяхме да избягаме от съдбата си. Изглежда, че и двамата сме си играли с дявола. Времето не може да се върне назад, но аз не съжалявам за това.

Говореше с монотонен глас.

Лили имаше чувството, че духът му вече е отлетял в отвъдното.

— Баща ми беше бандит — прошепна тя. — Отдавна го зная. Зная също така, че се опитваше да се брани от един свят, който бе престанал да разбира. Беше честен човек. Помагаше на невинни хора и това никой не би могъл да отрече.

Унесен, Ел Гранде кимна в знак на съгласие. Отново се бе вгълбил в себе си и мислите му неудържимо препускаха назад в миналото.

— Имаш право, Лили. Баща ти беше почтен човек. Дори и като бандит.

— Както и ти, чичо Порфиро. Отдавна го знаех.

Той се усмихна. Така можеше да се усмихне само човек, когото вече нищо не би могло да изненада, човек, който очаква смъртта и не се учудва от нищо.

Беше устоял на всички превратности на времето — от висотата на славата и благоденствието до падението и нищетата. И въпреки всичко имаше достатъчно смелост да признае грешките си.

— Тук сме вече от три дни — прекъсна мислите му Лили. — Безпокоя се за Ласитър и за Бартомас. Зная само това, което ни съобщиха твоите съгледвачи от племето якви. Радвам се, че негърът е освободил Ласитър и двамата са станали приятели. Предполагам, че сега отчаяно ме търсят. Ласитър ме обича, Ел Гранде! Той е единственият мъж, когото бих могла да обикна истински. Никога досега не бях изпитвала подобни чувства в прегръдките на мъж. Колко пъти трябва да ти го повторя? Защо не го доведеш тук? Ако не си съгласен, тогава ме пусни. Ще отида при него.

Ел Гранде я гледаше със снизхождение.

— Трябва да останеш тук и да чакаш, Лили.

— Да чакам ли? Какво да чакам, по дяволите?

— Животът ни е предопределен, Лили. Ще стане това, което е написано върху колелото на съдбата. Огромното колело, което се върти, без никога да спира.

Единствен той бе способен да реди такива думи. И само как ги произнасяше! Тонът, с който говореше, смразяваше кръвта във вените. Едновременно приличаше на величествен пророк и на демон.

Лили изпитваше към него страхопочитание, примесено с омраза. Тези две чувства се бореха в нея и я измъчваха.

Вече трети ден беше пленница на този чудовищен мъж, който някога е бил най-близкият приятел на баща ѝ. По-скоро пленница на един престъпник, ако искаше да бъде безпристрастна.

Но, от друга страна, за нея този човек беше най-изключителният и най-достойният за любовта ѝ.

Противоречивите ѝ чувства я измъчваха.

Думите му отекваха в душата ѝ.

„Всичко ще стане така, както...“

Отвън долетяха глухи удари на там-там. Старецът повдигна глава. Устните му нашепваха неразбираеми думи.

Лили се сви, сгъна лакти върху коленете си и наведе глава.

Изглеждаше отчаяна.

В действителност мисълта ѝ трескаво работеше. Вниманието ѝ изцяло бе погълнато от ударите на там-тама, които често чуваше, откакто бе затворена в пещерата. До известна степен бе започнала да схваща значението им. От самото начало се опитваше да долавя разликата в ритмите и да я разгадава. Несъмнено това бяха някакви сигнали и тя вече бе успяла да отгатне някои от тях.

Заслуша се внимателно, но този път не можа да разбере смисъла на посланието. Все пак, нещо ѝ подсказваше, че е дошъл моментът Ел Гранде да действа.

Двама индианци от племето якви влязоха в пещерата. Бяха облечени в прости ленени дрехи. Лицата им излъчваха едновременно нежност и твърдост. Лица, върху които бе изписано вековното страдание на народа им.

Двамата якви се казаха Джако и Тума.

Лили ги познаваше от първия ден на пленничеството си. Досега те бяха влизали само три пъти в пещерата.

Започнаха да разговарят с Ел Гранде на език, който тя не разбираше, но въпреки това успя да схване смисъла на няколко отделни думи. Във всички езици има срички с еднакво значение. Лили беше чела много и добре знаеше това.

Почувства някаква сянка върху себе си и повдигна очи. Пред нея се бе изправила внушителната фигура на Ел Гранде. В същия момент отнякъде изскочи озъбено и космато четириногло същество, което дишаше учестено.

Това беше Вариор, опитоменият вълк.

— Трябва да вървя, Лили — каза Ел Гранде с неочаквано спокоен глас. — Засега това е всичко, което мога да ти кажа, скъпа. Може би скоро ще разбереш защо постъпвам така.

След тези думи той се обърна и излезе от пещерата. Вълкът тръгна с него.

Внезапно старецът се спря на изхода на пещерата, но не се обърна. Лили се загледа в широкия му гръб. Имаше чувството, че го вижда за последен път.

— Възможно е да не се върна — глухо произнесе той. — Не зная. А и кой ли би могъл да знае, момичето ми? Не забравяй огромното колело, за което ти разказах!

Той отново тръгна. Вълкът го последва.

— Къде отиваш? — извика Лили.

— На края на колелото — отвърна той. Гласът му почти не се чу, но въпреки това Лили О'Хара разбра последните му думи.

---

[1] Кастелан — духовен сан в католическата църква. — Б.пр. ↑

7.

Докато Ел Гранде излизаше от пещерата, мислите на Лили летяха в друга посока. Ласитър!

Сигурна беше, че през цялото това време той не бе престанал да я търси.

Беше убедена, че образът ѝ нито за миг не бе напуснал сърцето му.

Откакто беше в пещерата с Ел Гранде, мисълта за този невероятен мъж не ѝ даваше покой. Старецът ѝ бе показал мястото, където беше скрил съкровището.

Спомняше си всяка негова дума: „След като си отида от този свят, всичко ще ти принадлежи, детето ми. Ти го заслужаваш, защото си единствената невинна душа в цялата тази мръсна игра.“

От дълго време насам тя беше посветена във всички тайни.

Известно време баща ѝ беше съдружник на МОК и главатар на прословутата банда от Юма. Третият водач бе Ел Гранде.

След като разбра, че не може да разчита повече на тях, МОК заповяда да ги ликвидират. Опита се да ги унищожи, но Ел Гранде бе успял да се измъкне. Баща ѝ обаче — не. Приятелят му се бе снабдил с предпазна жилетка и благодарение на нея бе останал жив.

А сега бе дошъл часът за разплата.

Лили нито за миг не се съмняваше в това.

Как ли щяха да се развият събитията?

С помощта на Ел Гранде тя успя да избяга от лапите на МОК. Ако не беше старецът, нямаше да притежава и това огромно състояние, скрито дълбоко в недрата на планината.

Навремето бе заподозряла баща си в трупане на мръсни пари. По-късно подозренията ѝ се бяха потвърдили и тогава бе научила за МОК.

Отдавна можеше да е приключила с това проклето псе сър Едмонд Хаскил. Нямаше нищо по-лесно от това да го предаде на властите.

За жалост не го стори.

Искаше да запази съкровището само за себе си. Нямахше желание да го дели с когото и да било, най-малкото с Хаскил.

Богатството щеше да бъде своеобразно обезщетение за всички унижения, които бе преживяла.

Уви! МОК все още беше жив и нямаше да се успокои, докато не си прибере обратно огромното съкровище.

Тази мисъл не му даваше покой нито денем, нито нощем.

Същото нещо се отнасяше и за останалите участници в играта, които живееха в очакване на поредния му ход.

Ел Гранде!

Ласитър!

Лили!

И много други.

О'Хара беше убедена, че и Ласитър бе тук заради парите. Странно, но не му се сърдеше за това. В нейните очи той беше нещо по-различно. Отличаваше се от останалите лешояди. Явно беше замесен от друго тесто.

Лили му прощаваше всички грехове — минали и бъдещи.

Обичаше го.

Седеше унесена в мечти. Двамата якви я наблюдаваха и нещо си шепнеха. Лили не ги чуваше. Мислите ѝ летяха надалеч. Там долу в низината, край езерото, където бе оставила любимия си. Сякаш сънуваше някакъв прекрасен сън и се молеше той никога да не свърши.

Лили погледна нагоре. В момента, в който повдигна глава, двамата индианци застанаха нащрек. Очевидно пазеха изхода на пещерата и я охраняваха.

Девојката се изправи и се запъти към тях. Двамата червенокожи се приближиха един към друг и преградиха изхода с телата си.

— Пуснете ме да мина — каза тя. — Предполагам, че сте кавалери и освен това порядъчни мъже. Мисля, че ме разбирате.

Тя се усмихна и те ѝ сториха път. Беше им заговорила на испански, тъй като бе убедена, че Джако и Тума ще я разберат. Премина спокойно между тях и излезе навън.

— Само да не ви хрумне да бягате, сеньорита — подвикна единият след нея. — Опитате ли се, няма да стигнете далече.

Лили ги погледна през рамо и им отвърна с усмивка:

— Зная това, амигос. Не виждам обаче защо трябва да бягам.

Скри се между скалите. Двамата мъже се спогледаха и си намигнаха.

— Хубава жена, Джако! — промълви единият. — Направо да я схрускаш!

Джако и Тума си приличаха като две капки вода.

— И аз мисля така, Тума — отвърна другият. — Но не ни е позволено, приятелю. Знаеш какво каза шефът. Никога не бих си позволил да я докосна. Никога.

Тума тъжно и замислено поклати глава.

— Знам, братко. Но и тя не би ни се дала лесно. Дива е като пантера. Със сила нищо няма да постигнем.

— Тогава да опитаме с нежност, Тума.

— Да, с нежност може.

Двамата се загледаха към скалите, зад които бе изчезнала жената. Внезапно се чу писък. Беше гласът на Лили.

— Помощ! Помощ!

Хукнаха веднага. Бяха готови да ѝ помогнат, но когато съзряха великолепното ѝ тяло, дъхът им секна.

Не знаеха какво да правят. За подобно нещо Ел Гранде не ги бе подготвил.

Не можеха да откъснат очи от вълшебната и същевременно дяволска гледка!

Там долу, на брега на потока, откъдето вземаха вода за миене и готвене, лежеше Лили. Съвсем гола!

Двамата индианци я гледаха с разширени очи. Досега никога не бяха виждали такава екзотична красота. Господи, каква прелестна бяла жена! С дълги крака и стегнати гърди, изваяна сякаш от мрамор.

Дали не им бе подготвила някаква изненада?

Лили се бе обърнала по гръб и стенеше. Надигна се бавно. Лицето ѝ се изкриви в болезнена гримаса. Опита се да им се усмихне.

— Моля ви, помогнете ми!

От смущение индианците не знаеха какво да правят.

О'Хара безпомощно разпери ръце.

Тялото ѝ отново полетя напред.

Изящната линия на гърба ѝ се изви като опъната струна. Прешлените се очертаха под бялата ѝ кожа. Цялата трепереше.

— Моля ви, приятели! Не ме оставяйте сама! Помогнете ми!
Изглеждаше безкрайно изтощена, сякаш беше на края на силите си.

Джако и Тума се спогледаха и плахо се приближиха. Спряха пред голата девойка. Не смееха да я погледнат. Спомниха си изричната заповед на шефа в никакъв случай да не се приближават до нея. Беше им наредил да я охраняват, но да не я докосват дори с пръст.

Наистина ли беше изпаднала в беда, или искаше да ги прелъсти?

Двамата якви нямаха голям опит с жените и не знаеха какво да правят.

Лили се отпусна безпомощно назад и цялата ѝ прелест се разкри пред младите мъже.

Дрехите ѝ бяха на няколко крачки от нея.

Лежеше съблазнително на земята като плод, очакващ да бъде откъснат.

В същото време мислите ѝ летяха към Ласитър.

* * *

Вече един ден и една нощ Ласитър висеше завързан за ствола на дървото. Слънцето отново жареше безмилостно израненото му тяло.

Беше изгубил представа за времето и пространството.

Хармън Йорк застана пред него и изкрещя:

— Къде е Лили?

Пак същия въпрос, на който Ласитър не можеше да отговори! Той наистина не знаеше къде е тя. Всеки път се опитваше да обясни тази проста истина, но бандитът не му вярваше. И гневът му стигаше до изстъпление.

— Ще те смажа от бой, човече! — ръмжеше разбойникът. — Няма да ти позволя да си играеш с мен! Ще те смачкам като гнида, чуваш ли!

Ласитър не се съмняваше, че злодеят ще изпълни заканите си. И то много скоро. Чувстваше, че силите му отпадат. Губеше и воля за живот.

Поне нищо нямаше да издаде. Всъщност какво ли знаеше той? По дяволите, каква глупава ситуация! Хем да казваш истината, хем да

те бият като животно.

Трябваше постепенно да се приготви за смъртта. Явно часът ѝ приближаваше. Погледът му се плъзна покрай Хармън. В далечината стояха останалите бандити. Виждаше ги сякаш през мъгла. Лицата им танцуваха пред очите му. Разпозна единствено исполинските черти на Бартомас.

За няколко секунди успя да задържи погледа си бистър, след което отново притвори очи.

Злодеят не се шегуваше. Биеше го зверски. Цялото му тяло се разкъсваше от болки.

И при всеки удар Йорк задаваше все същия въпрос:

— Къде е Лили?

Ласитър мълчеше. Дори и да знаеше, вече не беше в състояние да произнесе дори една-единствена дума. Някакво яростно упорство бе заключило устата му като с катинар.

Главата му увисна напред. Йорк изрева:

— Къде е Лили?

Ласитър усещаше, че губи съзнание. Беше на края на силите си.

Внезапно се разнесе металически глас:

— Спри, Йорк! Прекаляваш!

Чу се тропот на копита. Към тях се приближи конник. Ласитър се опита да го разпознае. Видя едър черен жребец и едно лице с дълга черна брада.

Стори му се, че сънува.

Още ли бе на този свят?

И откъде бе изникнал този непознат мъж?

Навярно самият Господ-Бог го беше изпратил.

Не можеше да повярва на очите си.

Гласът на Хармън идваше отдалеч. По тона му Ласитър разбра, че и разбойникът бе изгубил ума си.

— Ернесто! Дон Ернесто! Откъде идвате? — извика бандитът силно изненадан.

Брадатият мъж дръпна юздите и черният жребец се закова на място.

Нямаше никакво съмнение. Това наистина бе той!

Конникът беше един от най-добрите приятели, които Ласитър някога бе имал.

Дон Ернесто Секула! Богатият мексикански идалго. Вечният авантюрист, който нямаше страх нито от Бога, нито от Дявола.

Откъде ли идваше?

И какво ли търсеше тук, в това затънтено място?

Какво ли бе замислил този тайнствен мъж, от когото всеки момент можеше да се очаква най-невероятна изненада?

Във всеки случай, Ласитър можеше да си отдъхне. Беше се появил приятел, на когото можеше да разчита.

Очевидно дон Ернесто имаше голям авторитет пред Хармън Йорк. Разбойникът бе навел глава и гледаше в земята.

Познаваха ли се?

Дон Ернесто седеше гордо изправен на седлото. Каква безупречна стойка! И какъв великолепен жребец яздеше! Ездачът и животното изглеждаха като далечно ехо от отминалите времена, от вековете на рицарите и турнирите. Дългото му черно наметало се бе разтворило отпред. Тежък патрондаш от черна кожа, обкована по ръбовете със сребърни кабзи, се спускаше на кръста върху гърдите му. Сребърни бяха и дръжките на револверите, както и широкият приклад на пушката, която се подаваше от калъфа до седлото.

Дон Ернесто гледаше пренебрежително надутия бандит, който все повече се снишаваше пред него.

Йорк почтително му се поклони. Явно, нещо в миналото им ги свързваше и негодникът не можеше да го забрави.

— Добре дошъл, дон Ернесто! — изхриптя разбойникът.

Изведнъж Ласитър почувства прилив на нови сили. Надеждата възвърна предишното му самообладание. Не се съмняваше, че нещо щеше да се случи.

— Чух, че сте били гости на затвора в Хермозило — каза Ернесто със сподавен глас. — Освен това разбрах, че някакво си копеле на име Ласитър ви създава големи главоболия. Ето защо тръгнах по следите ви. Не беше лесно да ви намеря, но все пак успях.

Погледна към окървавения мъж, завързан на дървото.

— Оставете го на мен.

— Но аз... — опита се да му възрази Йорк.

Ернесто го прекъсна с леко движение на ръката, бръкна под широката си черна пелерина, извади издута кожена кесия и я хвърли в краката на разбойника.

— Не приемам подаръци, Хармън. Ще купя пленника.

Гласът му не търпеше възражения.

Дяволски дързък беше този необикновен човек. И изобщо, имаше ли нещо, което можеше да го спре?

Бандитът се двоумеше. Погледна Ласитър. Очевидно го терзаеха съмнения. Лукавият му поглед на няколко пъти измина разстоянието между кесията и вързания на дървото.

— Вътре има хиляда сребърни песос — каза дон Ернесто. — Давам ти ги като награда за това, че успя да заловиш тази мръсна твар. Какво? Не ги ли искаш? Помисли си, Йорк! Та това са хиляда сребърни песос!

В гласа му звучеше заплаха. Харман не знаеше какво да прави. Обстоятелствата го притискаха.

— Сам ли сте, дон Ернесто? — колебливо попита той. — Доколкото ви познавам, обикновено не се движите сам. Предполагам, че и сега водите зад себе си опашка.

Ездачът се усмихна иронично на глупавия му въпрос.

— Не, Хармън — процеди през зъби той с леденостуден глас. — Не ме вземай за новак. Ако наистина ме мислиш за такъв, опитай, но те уверявам, че нещата бързо ще ти се изяснят. Какво има, Йорк? Смелостта ли те напусна? Избирай! Или вземи парите, или си признай, че нямаш намерение да ми предадеш пленника, и нареди на хората си да стрелят. Решавай, Йорк! Нямам време за губене. Познаваш ме добре и знаеш, че нито съм малодушен, нито пък ще ти се моля. Имаш две възможности: да вземеш хилядата песос или да се бием. Ако желаеш, опитай второто. Може пък да ти излезе късметът.

Хармън се обърна назад.

Мислеше за Лили и за голямата плячка.

— Защо не ми оставите пленника, дон Ернесто? — въздъхна той. — За какво ви е на вас? Бихме могли да сключим добра сделка. И за вас ще е изгодна, повярвайте ми!

— Виждам, че си се забъркал в някаква каша, но не искам да знам каква е тя — презрително отвърна дон Ернесто. — Интересува ме единствено този мерзавец Ласитър. Нареди да го развържат и ми го дай. Хайде, че търпението ми се изчерпва. И престани да ме мотаеш, защото не отговарям за последствията!

Говореше с такова презрително спокойствие, сякаш пред него стоеше последният пеон^[1]. И Хармън Йорк, този прочут крал на бандитите, търпеше всичко това! Ласитър не вярваше на очите си.

Дон Ернесто бръкна под пелерината си и извади сребърен джобен часовник. Отвори го и от часовника се разнесе тъжна мелодия. Чуваше се звънът на малките камбанки, монтирани в механизма му. Ласитър добре познаваше тази мелодия. Звучеше песента на свободата, пъта от привържениците на Бенито Хуарес.

Тя беше спомен от кървавите времена, когато мексиканците с яростно ожесточение се бяха били срещу поставения от французите кайзер Максимилиан и неговите легиони.

— Докато свърши песента, да си ми предадеш пленника! — дон Ернесто се усмихна. — Вече те предупредих, така че последствията са ти известни.

Йорк смирено отпусна камшика.

— Бартомас! — извика той.

Огромният негър се приближи с нож в ръка.

— Отвържи го! Не искам хората ми да си цапат ръцете с тази мърша.

Последните думи бяха насочени към Ернесто. Явно Хармън Йорк се опитваше да го провокира, ала дон Секула не му обърна никакво внимание.

Докато го развързваше, Бартомас скришом намигна на Ласитър. Когато най-после стъпи отново на земята, освобожденият едва се задържа на краката си. Пъстри кръгове се въртяха пред очите му. Въздъхна дълбоко и събра всички сили, за да прикрие слабостта си. Не му се искаше да доставя удоволствие на бандитите.

Извърна се и отправи гневен поглед към дон Ернесто.

— Какво искаш от мен, копеле такова? Доколкото си спомням, ние с теб отдавна си разчистихме сметките.

Трябваше да продължи играта, подета от Ернесто. Не биваше да дават повод и за най-малкото съмнение.

— Търся те вече половин година, Ласитър! — отвърна дон Секула с гневно изражение. — Кончита иска главата ти и аз ще ѝ я дам. Още тази вечер ще я търкулна в краката ѝ. И тогава най-после ще си платиш за всичките нещастия, които си ѝ сторил, долен мерзавцо! Не те очаква нищо добро!

Приятелят му толкова се бе вживял в ролята си, че Ласитър почти му повярва. Огледа се.

— Мога ли поне да се облека, копеле такова?

Лицето на брадатия мъж се изкриви в жестока гримаса.

— Мери си думите, приятелче! Ако още веднъж ме наречеш копеле, ще накарам да ти отрежат езика, кучи сине! Вземай си парцалите и бързо се обличай. Доведи и коня си. Хайде, крайно време е да тръгваме!

Ласитър събра останките от дрехите, които бандитите бяха съблекли от гърба му. От панталона и ризата бяха останали жалки парцали, но и това му стигаше, колкото да прикрие голотата си.

Под седлото на коня имаше други дрехи. Най-вече специалното му яке с многобройни тайни джобове. Там бяха скрити и добрите му приятели: един „Елиас“ и един „Ягуар“ — револверите, с които никога не се разделяше. Ако му бяха подръка, когато разбойниците го бяха нападнали, щеше да им създаде големи неприятности.

Но откъде можеше да знае, че нещата ще се развият точно така? Дори самият Бартомас бе изгубил ума и дума. Последните събития го бяха изненадали дори повече отколкото Ласитър. Негърът познаваше тези мъже от дълго време. Всички те бяха хора на Лили О'Хара и следователно трябваше да работят за нея. Но ето че нещата се бяха развили в съвсем друга посока.

И този глупав Хармън Йорк с тъпото си упорство! Всичко щеше да е много по-различно, ако бе повярвал на Ласитър.

Слава богу, че новият му приятел извади късмет и бе успял да отърве кожата. Поне засега.

Кой ли можеше да предвиди какво ще стане оттук нататък? Всичко беше в ръцете на съдбата.

Как ли дон Ернесто Секула бе попаднал тук?

Дали някой не го бе осведомил?

Възможно бе Кончита Луцero да изпълняваше специално поръчение, възложено ѝ от Бригада Седем.

Толкова много въпроси, на които Ласитър гореше от нетърпение да намери отговор!

Бързо нахлузи дрипите си. С тях приличаше на гладен просяк. Независимо от това се чувстваше великолепно, сякаш току-що бе спечелил голяма награда.

От край време Ласитър повтаряше, че човек трябва да живее като тигър в джунглата и никога да не губи спокойствието си. Ако нямаш нищо за ядене, гладувай! Прекрасни и вълнуващи са часовете на търпеливо очакване, когато нямаш с какво да залъжеш куркащите си черва. Струва си да се живее заради тези мигове. И когато изведнъж намериш плячка, нахвърляш се и се засищаш за дълго време. До следващия глад.

Хармън Йорк сякаш бе отгатнал мислите му, тъй като подхвърли многозначително:

— Ще ви се наложи да укротявате тигър, дон Ернесто! Съветвам ви да бъдете внимателен.

Ернесто се усмихна невъзмутимо:

— Доведи коня му! И донеси всичките му неща. Хайде, побързай или ще те накарам да се размърдаш!

— Няма ли поне да го завържете? — извика бандитът. — Този звяр ще ви разкъса при първия удобен случай.

— Не се грижи за мен, Йорк. По-добре направи каквото ти казах. Хайде, побързай!

Хармън въздъхна и стрелна Ласитър с кръвожаден поглед. Идваше му да се нахвърли върху него и да го удуши, но се овладя. Възпря го страхопочитанието му към дон Ернесто.

Секула хвърли поглед към Бартомас и каза:

— И ти ще дойдеш с нас, омбре!

Негърът покорно кимна с глава. Опита се да каже нещо, но никой не го разбра. Очите му блестяха.

— Добре е, че вземате и него — подхвърли Хамър. — Не мога да понасям тази отворителна чернилка и се радвам, че ще ми се махне от главата.

Пет минути по-късно малката дружина напусна долината. Бандитите ги проследиха с поглед, докато тримата изчезнаха от хоризонта.

Дон Ернесто яздеше между Бартомас и Ласитър.

— Запазете спокойствие, приятели! — каза той. — Играта продължава. С нищо не трябва да се издаваме. Е, можем да си говорим, само че по-тихо. Сигурен съм, че тези глупаци не ни изпускат от погледа си.

— Поставяш ме пред хиляди загадки, на които не мога да си дам отговор, приятелю — прошепна Ласитър. — Съвсем съм объркан. Не мога да разбера кое е истина и кое — не. Имам да ти задам куп въпроси. Първо ми обясни кой вятър те довя насам.

— Не, най-напред ще трябва да благодариш на Бартомас — отвърна Ернесто. — Без неговата помощ никога нямаше да намеря пътя до тук. Той беше човекът, който ми изпрати съобщение.

Донът се усмихна.

Ласитър гледаше изненадан ту единия, ту другия.

— Но как е успял? Аз мислех...

Имаше намерение да зададе безброй въпроси, но дон Ернесто го прекъсна с леко движение на ръката и по лицето му се изписа многозначителна усмивка.

— Ще започна от самото начало, амиго — спокойно заговори изисканият идалго. — Моля те само да не ме прекъсваш. Ще се опитам да ти разкажа всичко, възможно най-точно и ясно. Готов ли си да ме изслушаш, стари приятелю...

Ласитър кимна.

— Целият съм в слух, Ернесто. Ужасно съм любопитен.

Препускайки един до друг, тримата представляваха странна гледка: безмълвният черен великан, мексиканският идалго и дрипавият мъж от Бригада Седем.

Бяха толкова различни, а се разбираха така чудесно!

Дон Ернесто започна разказа си с тих глас, взирайки се неотклонно в хоризонта. Никой не биваше да се усъмни, че разговарят.

— Минаха четири месеца, откакто се видяхме за последен път, Ласитър. Спомняш ли си как изчезнахме с Кончита, след като пратихме за зелен хайвер Златната змия и Симона Кендал? Тогава се влюбих в Кончита Луцero. Месец по-късно, когато отново се срещнахме в Невада, ти забеляза това и се държа като истински приятел. Всъщност защо ли ти разказвам всичко това? Разбира се, че си спомняш. Откакто се кръстосаха пътищата ни, не можем да се оплачем от скука. Бяха чудесни времена, нали, приятелю? Имам чувството, че отново се връщат тези прекрасни стари времена!

Тихичко се засмя, но така, че нито мускулче не трепна по лицето му. Ако някой го наблюдаваше отстрани, никога нямаше да забележи, че в този момент дон Ернесто разговаря с двама приятели.

— Да, доброто старо време... — отвърна Ласитър. — Радвам се, че се харесахте с Кончита. Надявам се, че сте щастливи.

— Най-щастливата двойка, която можеш да си представиш, амиго! Но не излагаме на показ отношенията си. Напоследък не зная какво ми става, но не мога да намеря миг покой, Ласитър. Когато чух, че си се появил отново в Сонора, веднага потеглих към Хермозило. Кончита искаше да дойде с мен, но не й позволих, защото е бременна. Очаква бебе след три-четири месеца. Представяш ли си? Само след три или четири месеца ще стана баща!

Изведнъж той дръпна юздите на коня си, удари се по челото и гръмко се засмя. Вече му беше безразлично дали ще го види някой.

— Хей, амиго, като казах три-четири месеца ми хрумна една мисъл! Я ми кажи кога за последен път преспа с Кончита?

Ласитър не остана длъжен на грубоватата шега:

— Ако е така, само можеш да се гордееш, Ернесто! Това би било голяма чест за теб!

Двамата избухнаха в смях. Приблжиха конете и се потупаха по рамената.

Изумен, Бартомас беше дръпнал юздите на коня си и бе опулил очи. Това, което ставаше, му беше напълно непонятно. А и как ли иначе, след като не познаваше миналото на двамата?

— В такъв случай синът ми ще има двама бащи! — през смях извика Ернесто. — Не както при всички останали, а нещо съвсем различно.

— Кой, твоят син ли?

— Естествено! Какъв искаш да бъде при такива бащи?

Още веднъж се потупаха по рамената и се засмяха от сърце. Но веднага след това отново възвърнаха сериозното си изражение.

— Кончита знае, че тръгнах да ти помогна. В Хермозило се обърнах към някои стари приятели и веднага научих онова, което исках да зная. Дори не се наложи да търся следите ти. Познавам Ел Гранде от четири години. Никога досега не ми беше минало през ум, че е бандит. Голям дявол се оказа! Най-малко от него съм очаквал подобно нещо. Но чакай първо да ти разкажа как ме упъти Бартомас. Беше разбрал, че сам не ще успее да ти помогне, и затова тайно бе дал знак на съгледвачите от племето якви. Те непрекъснато се навъртат покрай хасиендата. Въобще, подозирал ли си подобно нещо, Ласитър? Бас

държа, че нищо не си забелязал. Няма що, Ел Гранде винаги е бил предпазлив човек. Странно, но с него винаги сме изпитвали приятелски чувства един към друг. Никога и през ум не ми е минавало, че може да има нещо общо с известния МОК.

След тези думи той отново подкара коня си.

След малко продължи:

— Както вече ти казах, с Ел Гранде бяхме приятели. И все още го смятам за порядъчен човек, въпреки че нищо не зная за тайните му. Като си помисля, стигам до извода, че добре ме е използвал, но въпреки това нищо лошо не мога да кажа за него, нито пък го упреквам за нещо. Един господ знае как се е озовал в този дяволски кръг. Чувал ли си нещо за тази история, приятелю?

Ласитър повдигна рамене и отвърна:

— Подочух това-онова. Бях изпратен да намеря Лили О'Хара, тъй като получихме информация, че е шеф на бандата от Юма. Носеше се слух, че е изчезнала с огромно съкровище. Дотук успях да установя, че е точно така.

— Не, тя никога не е била шеф на тази банда — възрази Ернесто Секула. — Тази лъжа нарочно бе разпространена от хората на Цампано. Проверих лично и мога да те уверя, че Лили е напълно невинна. Тя...

— Невинна ли? — прекъсна го Ласитър и се изсмя. — Ама и ти си един Тома неверни!

Ернесто разбра намека и също се засмя.

Но изведнъж отново стана сериозен и каза:

— Лили е била въввлечена в тази игра. Събрах нужните сведения и установих, че Карл О'Хара и Ел Гранде са въртели сделки с МОК. Но въпреки всичките ми усилия, не успях да разбера кой е този МОК.

— Лили също не знае. Или поне така твърди.

— Ти вярваш ли й, Ласитър?

— Не зная — повдигна рамене той. — Засега не съм си отговорил на този въпрос. Лили е твърде особен човек. Не се съмнявам, че спести много от тайните си и се чудя защо не ми се довери. Дали аз не сбърках в нещо? Ако можех да разбера къде се крие сега! Търсих я цели два дни, но из тези планини няма начин да не се изгубиш, ако не ги познаваш добре. И досега се питам как изобщо се добрах до хасиендата.

— И аз се учудвам, амиго.

— Просто имах късмет.

— Точно така, имал си късмета на търпеливия. Нали знаеш поговорката, че търпеливият винаги има късмет? Но къде ли е сега Лили?

Ласитър си задаваше същия въпрос.

— Този Ел Гранде ми се видя малко побъркан — замислено каза той. — Ще ми се да зная какво е намислил да прави. Все пак, не може вечно да се крие с Лили из планините.

— Той и няма такова намерение — допълни дон Ернесто. — Замислил е съвсем друго нещо. Достатъчно добре го познавам. Способен е да ти поднесе невероятни изненади. Много хора го подценяват. Аз също бях един от тях. Винаги съм го смятал за почтен фермер, както и Карл О'Хара, и страшно бях изненадан, когато разбрах с какво се е занимавал в действителност. Трябваше ми много време, за да проумея как стоят нещата.

— Ще ги намерим — каза Ласитър. — Питам се само откъде да започнем.

— В такъв случай, нека отново се доверим на късмета си — предложи дон Ернесто.

---

[1] Пеон — индианец, третиран почти като роб в Мексико. — Б.пр. ↑

8.

— Исках да се изкъпя в реката — каза Лили с измъчена усмивка. — Тъкмо се съблякох и изведнъж видях змия. Беше почти до крака ми. Отскочих назад и се спънах в един камък. Ох, как ме боли кракът! Ето тук, погледнете! Съвсем е отеकъл. Изобщо не го чувствам.

Двамата индианци смутено се приближиха. Не смееха да погледнат голата жена. Видяха само десния крак, където им сочеше пръстът на Лили.

Джако и Тума наистина бяха много смутени.

Какво трябваше да направят в тази глупава ситуация?

Бяха получили заповед от Ел Гранде да се отнасят към девойката с най-дълбоко уважение.

Единственото, което се искаше от тях, бе да я охраняват. Такава беше заповедта и те гледаха стриктно да се придържат към нея. Никога не биха си позволили нещо повече от онова, което им бе наредил големият шеф.

Лили лежеше пред тях като примамлив плод. Кой можеше да устои на такова изкушение?

Не издържаха и я огледаха цялата. Беше същинска богиня и излъчваше неземна красота. Беше достатъчно да протегнат ръка, за да я докоснат. А всъщност бе толкова недостижима! Струваше им се, че трябва да извървят пътя до луната, за да я стигнат.

— Кракът ми! — стенеше тя. — Никой ли няма да ми помогне? Имам чувството, че е счупен.

Джако и Тума се спогледаха и се разбраха без думи.

От пръв поглед бе ясно, че кракът ѝ бе здрав. Дори и не беше подут.

Защо тогава хубавата сеньорита разиграваше тази комедия?

Всъщност и двамата вече си бяха отговорили на този въпрос, но нямаха сили да го произнесат гласно.

Изкушението бе непреодолимо.

Ръката на Тума се плъзна по глезена ѝ, но очите му спряха на съвсем друго място. Съвсем не искаше това, но не успя да устои.

Нужна му бе свръхчовешка сила, за да отклони погледа си от белите ѝ бедра.

Лили се отпусна назад и подложи ръце под главата си. Сега вече двете момчета бяха напълно влудени.

Тя чудесно виждаше това и си даваше сметка, че вече ги е оплела в своите мрежи.

Отново им се усмихна с измъчена физиономия и прошепна:

— Помогнете ми, амигос! Изпълнете желанията ми и ще направя всичко за вас.

Двамата я погледнаха в очите.

— И какви са вашите желания, сеньорита? — промълви Джако с треперещ глас. — Моля ви, не изисквайте от нас неща, които не бива да правим. Знаете, че можем сериозно да пострадаме.

Лили се протегна пред очите им. Беше обладана от пламенно желание. През цялото ѝ тяло премина сладострастна тръпка. Сякаш горещ поток от лава изпепели мислите и чувствата ѝ. Сега в нея беше останал само нагонът. Онова, което допреди малко бе само ледена пресметливост, изведнъж се бе превърнало в неутолимо желание. Защо трябваше да се въздържа? Не се замисли нито за миг повече. И когато в главата ѝ се стопи и последната капчица разум, възбудата я връхлетя като огромна вълна.

— Направете с мен каквото поискате! — прошепна тя, изпълнена с горещо желание. — Не се бойте от нищо! Дори и от Ел Гранде! Сега само аз съм вашата господарка.

Удиви се от собствената си дързост. Откъде ѝ бяха дошли наум тези думи? Обзе я страх. Нима щеше да продължи? Наистина ли бе паднала до такава степен? В същия миг си спомни, че ако иска да излезе победител в тази голяма игра, трябваше да заглуши гласа на разума.

Да, наистина ставаше въпрос за една голяма игра, в която участваше и тя, въпреки че не желаше да си го признае.

Откакто бяха отмъкнали с Ел Гранде огромното съкровище, тя вече по нищо не се отличаваше от останалите. Нито от МОК, нито от хората му, нито от баща си. Алчността вече беше единственият ѝ подтик и в действията ѝ нямаше нищо почтено. Беше достатъчно

смела, за да го признае пред себе си, но гордостта не ѝ позволяваше да го изрече пред останалите.

Тази тайна завинаги щеше да остане скрита дълбоко в нея, тъй като тя беше човек, който по-скоро би умрял, отколкото да се издаде.

Омразата отдавна бе замъглила разсъдъка ѝ. По-късно към нея се прибави и алчността. И ето че сега вече нищо не я възпираше да направи от двамата млади индианци слепи оръдия в своите ръце.

Лили извиваше предизвикателно тялото си, усмихваше се, примигваше на ярката слънчева светлина и шептеше с треперещ глас:

— Хайде, елате! Какво чакате?

Съвсем объркани, Джако и Тума се спогледаха, след което си кимнаха мълчаливо.

Бяха се разбрали без нито една дума. Тума се оттегли.

При Лили остана Джако. Съблече се бързо. Захвърли до нейните дрехи памучната си риза и мокасините. После скочи в потока и старателно се изкъпа.

Лили лежеше отпусната и с цялото си тяло поглъщаше жарките слънчеви лъчи. Очите ѝ бяха затворени. Не помръдна дори и тогава, когато усети сянката на Джако над себе си.

— Колко е висока цената ви, сеньора? — попита той.

— Може би ще ви струва живота, Джако — прошепна Лили. — Не зная какво точно ще последва, но от вас искам единствено да ме върнете в хасиендата. Все пак всичко се случва. Възможно е след това Ел Гранде да ви убие. Може би аз също ще изгубя живота си. Но кой би могъл да предскаже какво ще се случи? Искам да ме върнете в хасиендата, Джако! Това е цената, която трябва да заплатите. Още веднъж ти повтарям, че е възможно и тримата да си изгубим живота. Никой не знае какво ще ни донесе бъдещето. Остава ни само търпеливо да чакаме.

Джако отдавна бе взел своето решение. Беше стигнал дотук и нямаше никакво намерение да се отказва, още повече че в момента не слушаше разума, а сърцето си.

Лили обгърна с ръце жилавото му тяло, изпълнено със сила. Отдаде му се с огнена страст.

За момент забрави всичко, дори и целта си. Единственият ѝ господар беше нагонът.

Стори й се, че се понася из облаците като малка волна птичка. Искаше докрай да изживее наладата, която й поднасяше животът.

Не мислеше нито за Ласитър, нито за огромното съкровище, което щеше да я направи богата. Гребеше с пълни шепи от удоволствието, сякаш го изживяваше за последен път.

— Ще те заведем в хасиендата — прошепна Джако.

Същите думи чу по-късно и от Тума, който не отстъпваше по сила и красота на приятеля си.

Денят неусетно се изтърколи. Свечери се.

Лили влезе в потока и грижливо изкъпа разгорещеното си тяло. Студената вода отново проясни мислите й.

— Ще вземем съкровището и ще изчезнем по най-бързия начин от Мексико — каза тя.

Двамата якви се бяха облекли и я гледаха недоверчиво.

— Защо тогава държите да се върнете в хасиендата? — попита Джако. — Няма ли да сгрешите? Възможно е там да ви чакат неприятели. Знаем, че такива не ви липсват и че всички те се стремят да се доберат до съкровището. Ел Гранде ни разказа всичко. Каза ни също така, че най-големият ви неприятел е някакъв мъж на име Ласитър, който според него е дори по-опасен и от самия МОК. Както виждате, Лили, ние знаем всичко.

Лили притвори очи. Ласитър!

Пак този Ласитър!

Този мъж така ненадейно се бе появил в живота й и така бързо беше изчезнал от него! Ласитър!

Двамата индианци се оказаха превъзходни момчета. Телата им бяха толкова гъвкави и силни! Великолепни във всяко едно отношение.

Но няма можеха да се сравнят с Ласитър? Едва ли някога щеше да го забрави. Не, за нищо на света! С него Лили бе изживяла най-вълшебните мигове от живота си.

Но ето че сега трябваше да чуе от устата на Джако, че този човек е най-опасният й враг!

Защо точно Ласитър?

Не, това бе невъзможно!

Ами ако наистина й бе неприятел?

Стоеше безпомощна. Мислите й препускаха надалеч.

До МОК, Ел Гранде и собствения ѝ баща, когото тя толкова много обичаше, сега се нареждаше и Ласитър.

— О, Господи! Боже мой! — прошепна тя.

Колко много неща бе преживяла през последните няколко дни!

Възможно ли бе човек да понесе всичко това?

Мислите ѝ се бунтуваха.

Не, не можеше да го упреква! Освен това и не искаше. Знаеше, че никога повече няма да срещне мъж като Ласитър.

Не можеше да намери най-подходящите думи, за да го определи.

Само едно име се въртеше в главата ѝ.

Едно-единствено име.

Ласитър!

То пронизваше плътта ѝ и не ѝ даваше покой нито за миг.

Ласитър!

През цялото време в пещерата се бореше със спомена за него. Искаше ѝ се напълно да го заличи от паметта си. Беше успяла да го забрави само в мига, когато се любеше с Джако и Тума.

Но ето че лицето му отново изплува пред нея.

Къде ли се намираше в този момент?

Какво ли правеше сега този прекрасен мъж?

Какви ли планове кроеше в настоящия миг?

Мислите ѝ я измъчваха непрестанно. Изправяха се пред нея като неразрешима загадка, какъвто беше и целият ѝ живот.

— Отиваме в хасиендата! — Беше твърдо решена на това. — Отиваме в хасиендата — повтори тя.

Двамата якви покорно ѝ се поклониха.

Навярно вече си бяха дали сметка с каква жена си имат работа и виждаха, че е безсмислено да я разубеждават.

— Добре, сеньорита — почти едновременно отвърнаха те. — Желанието ви е закон за нас!

Бяха я нарекли сеньорита. Усети, че в гърдите ѝ се надига гняв, както винаги, когато се чувстваше безпомощна.

В главата ѝ цареше пълен хаос. Бореше се с безброй противоречиви мисли и чувства.

Тези имена! Тези дяволски имена! МОК, Ел Гранде, Ласитър! Звучаха ѝ като проклятие. Особено името Ласитър.

— Не съм ви никаква сеньорита! — отчаяно изкрещя тя. — Знаете ли каква съм аз? Аз не съм нищо повече от една отвратителна курва! Разбрахте ли сега? Аз съм една курва, една пропаднала курва...

Падна на колене пред очите им и тялото ѝ се разтресе в ридания.

Настъпи неловко мълчание. Джако и Тума не можеха да си обяснят какво бе предизвикало тази криза.

Всичко бе започнало толкова добре, толкова красиво и мило! И изведнъж тази ужасна сцена! Наистина, нищо не разбираха.

Нищо, освен едно: в техните очи Лили не бе никаква курва. Тя бе царица, която те обожаваха и пред която благоговееха. Това бе най-прекрасната жена, която бяха срещали през живота си.

Наистина ли беше направила нещо лошо? За Джако и Тума преживяното с нея беше напълно естествено.

Но защо в такъв случай тя ги упрекваше?

— Трябва да се върна в хасиендата! Не забравяйте какво ми обещахте. Отсега нататък ще ме придружавате неотклонно до края на живота ми! Това ще бъде новата ви служба.

При тези думи тя се изправи и върху устните ѝ се появи доволна усмивка.

Знаеше, че никой и нищо не е в състояние да я спре.

Такава бе тя...

Дивата Лили...

Все още не знаеше нищо за Ласитър. Нямаше и откъде да научи. Не подозираше и за съществуването на Ернесто Секула. Нито пък за действията на Хармън Йорк — мъжа, когото самата тя бе направила главатар на бандата.

Ако само за миг ѝ бе минало през ум онова, което се бе случило!

Ако знаеше какво прави Ел Гранде в момента!

Изглежда, предстоеше да се кръстосат пътищата на доста хора.

9.

— Станах свидетел на важни събития — съобщи Динго на големия шеф. — Видях как завързаха Ласитър на едно дърво и сега вече зная къде се намира съкровището.

После разказа всичко, което се бе случило пред очите му. Разказът подейства на МОК като празничен обяд. От доста време насам не беше чувал нищо хубаво.

Динго не го изпускаше от очи.

МОК облиза устните си и каза:

— Най-последно. Е, сега съм доволен. Нещата вървят добре и този път са ни вързани в кърпа. Ще пипнем цялото котило на плъховете, ще ги напъхаме всички заедно в чувала и ще ги издавим.

Динго се ухили. Беше му ясно, че думите на шефа му са символични и че зад тях се крие друг смисъл.

— И Ласитър ли ще пъхнем в чувала, сър? — попита той предпазливо. — Как мислите?

— За Ласитър все още не зная, Динго. Ще трябва да поизчакаме. Възможно е да се окаже полезен. Имам нещо наум. Сега ти заминавай, но бъди много внимателен! Трябва да сме напълно сигурни, че в последния момент няма да ни отмъкнат съкровището под носа. Ясно ли е? В никакъв случай не бива да подценяваме Лили. Знай, че тя ще се бори докрай. Жена като нея само мъртва би се предала.

При тези думи шефът небрежно махна с ръка, което бе знак, че Динго трябва да изчезва. Бандитът се поклонил и излезе от стаята.

Вървеше леко и безшумно под меката светлина в коридора на голямата къща, която криеше толкова злокобни тайни. Струваше му се, че е населена с духове. Не се виждаше жив човек, но въпреки това имаше чувството, че някой непрекъснато го наблюдава.

Колко ли хора безследно бяха изчезнали тук? Естествено, Динго нямаше откъде да знае. Само можеше да предполага. Всъщност никой не можеше да каже това, освен МОК, който беше достатъчно

предпазлив, за да издаде която и да било от своите тайни. С нюха си на хищник той още отдалече надушваше всяка опасност.

При тези мисли Динго настръхна. Беше му ясно, че ако не внимава достатъчно и ако няма поне малко късмет, един ден ще дойде и неговият ред.

Рано или късно всички, които бяха работили с МОК, бяха изчезнали. Сякаш бяха потънали вдън земя. Всички без изключение. Динго не разполагаше с доказателства, че някой от тях е бил убит, но бе съвсем сигурен в това. Доверяваше се на интуицията си, която никога досега не го беше лъгала.

МОК нямаше да остави жив човек като Динго, който знаеше толкова много неща. От известно време насам неведнъж му беше казал, че му оставя още няколко хода в играта, след което щял да го изпрати на тихо местенце, където никой не го познава, за да си живее живота. За Динго бе ясно, че шефът му по същия начин се бе отървал от всички свои довереници преди него, тъй като, веднъж излезли от играта, те щяха да му носят единствено неприятности и главоболия.

Динго излезе навън. Беше се спуснала дълбока нощ. Въздъхна дълбоко. Откъм постройката на каубоите отсреща се разнасяха звуци на китара. Пееше мъж с приятен глас. От време на време се включваха и други гласове, особено на припева. Безгрижно настроение бе завладяло ранчото. Каубоите едва ли предполагаха какви мрачни тайни крие голямата каменна сграда насреща.

Те бяха най-доброто прикритие за Едмонд Хаскил, когото всички смятаха за почтен фермер. Динго бе уверен, че едва ли някой би го заподозрял в каквото и да е престъпление. Единствен той можеше да го изобличи, тъй като никой друг не бе посветен в тайните му.

Тази мисъл го стресна.

„Лили“ — почти гласно произнесе той. Изведнъж в главата му нахлуха най-различни мисли.

Дали пък нямаше да успее да стане неин приятел? Биха били доста добра двойка. Какво ли ще стане, ако заедно се изправят срещу МОК? Излезеше ли истината наяве, страшният шеф щеше да остане сам и напълно безпомощен.

Как не се бе сетил за това по-рано? Вместо да се оставя в ръцете на този проклет дявол, отдавна вече можеше да е с Лили.

Потънал в тежки мисли, Динго влезе в конюшната, за да оседлае коня си.

Все още не беше взел окончателно решение. Струваше ли си да рискува и да се опълчи срещу всесилния МОК? Нямаше ли по този начин да подпише собствената си смъртна присъда?

Динго дотолкова се бе унесъл в тревожните си мисли, че не забелязваше нищо около себе си. По природа беше подозрителен човек и нищо не убягваше от погледа му. Ала този път бдителността му изневери. Иначе щеше да забележи сянката, която бе застанала между дърветата зад конюшната. По-точно сенките бяха две — на човек и на голямо куче. Но дори и да ги бе съзрял, в тъмнината едва ли щеше да разбере, че всъщност не ставаше въпрос за куче, а за вълк. Малко ли бяха големите кучета, които на вид с нищо не се отличаваха от вълка?

Ел Гранде беше клекнал зад Вариор и го галеше по гъстата козина зад врата.

Животното бе застанало неподвижно като статуя. При вида на непознатия не се опита дори да изръмжи. Беше оголило страшните си зъби и дишаше учестено.

И двамата наблюдаваха Динго, който тъкмо беше оседлал коня и проверяваше оръжието си. Имаше навик да го подготвя предварително. Често пъти бе спасявал кожата си именно защото в критичния момент оръжието му беше подръка.

Скочи върху седлото и пришпори коня си. Тропотът на копита бавно заглъхна в тъмнината.

От постройката на каубоите се носеха звуци на китара и приглушени гласове. Мъжете явно бяха доволни от живота си и от онова, което имаха. Разбира се, дори и не подозираха с какъв човек се срещат всеки ден. Посветените се брояха на пръсти. Сред тях бяха Динго и Лили О'Хара. Ел Гранде също.

Току-що Динго бе разказал на големия шеф всичко, което бе научил от своите съгледвачи.

Какво ли щеше да се случи?

Динго се бе отправил към неизвестността. Беше му ясно, че се нуждае от голям късмет, за да излезе жив от тази дяволска игра.

Най-много го притесняваше Ласитър.

Знаеше прекалено много неща за него, за да спи спокойно.

И как можа точно сега да се появи това копеле!

В никакъв случай не трябва да го подценява. Дори самата мисъл, че този човек е някъде наблизко, му създаваше повече грижи, отколкото злокобната сянка на МОК. Действията на големия бос все още можеха да се предвидят. Но не и тези на дяволския Ласитър. Този човек бе способен да те изненада във всеки момент. За него Динго беше чувал най-ужасяващи истории и всички те от хора, на които имаше доверие.

— Проклет да си, Ласитър! Дяволите да те вземат! Дано Харман Йорк те довърши! — изръмжа Динго. — Тогава най-последно ще можем да си поделим онова, което ни се полага.

Разбира се, Динго нямаше откъде да знае, че някакъв си мексикански идалго на име Ернесто Секула се бе намесил междувременно в играта.

Не можеше да знае също така, че в момента Ел Гранде се навърташе край хасиендата.

10.

МОК беше замесен от друго тесто и Динго не можеше да се сравнява с него.

В трудни моменти големият шеф беше способен незабавно да се мобилизира и да вземе най-правилното решение. Благодарение на това свое качество успяваше да се измъкна и от най-заплетените ситуации.

И тъкмо затова МОК бе непобедим. Сега той спокойно се разхождаше из огромния салон, който заемаше почти целия партер на каменната къща. Това помещение бе като същинска гробница и от него се излъчваше призрачна прокоба. Стените бяха иззидани от сиви камъни и навсякъде по тях висяха картини, изобразяващи битки или съблазнителни голи жени. Между тях бяха окачени старинни оръжия: алебарди, мускети, аркебузи, шпаги и саби. В ъгъла бяха изправени рицарски доспехи, напомнящи за ужасите на отминали времена.

Докато обикаляше из салона, МОК често се спираше пред тях и ги заговаряше, сякаш под тежкото желязо се криеше жив човек.

— Само с теб мога да говоря спокойно — казваше той. — Имам ти доверие, защото знам, че единствен ти няма да ме предадеш. Единствен ти мълчиш като гроб, добри ми рицарю, и аз изключително ценя това твое качество, макар понякога да ми се иска да си жив! Чуваш ли, Марциал?

Той прегърна доспехите и леко ги потупа. Мълчаливият му събеседник кимна с шлема си.

— Да, знам, че ти ме разбираш, Марциал — развълнуван продължи МОК. — И никога няма да ме предадеш, както сториха другите. Ти не си като тях, скъпи ми приятелю. Никога не си бил и няма да бъдеш като О'Хара и като Ел Гранде.

Изведнъж МОК се изправи, замълча и наостри уши. В очите му гореше пламъкът на умопомрачението. Сви юмруци, сякаш за отбрана. После протегна дланите си към рицарската броня и разтвори пръсти. Сякаш се опитваше да се предпази от някакъв зъл дух.

— Каза ли нещо, Марциал? Наистина ли проговори? — задъхан произнесе МОК. — Да не те е съживил сатаната, приятелю? Или може би Ел Гранде? Да не сте се съюзили двамата с намерението да ме погубите?

При тези думи целият се разтрепери и гърлото му се сви от страх. Продължаваше да стои с протегнати ръце към рицарските доспехи.

Внезапно в тишината се разнесе сподавен глас.

Същият, който беше чул преди малко. И ако първия път не бе повярвал на ушите си, сега вече в него не остана никакво съмнение.

Злокобният глас прозвуча глухо, но изпълни целия салон, така че не можеше да се установи от коя посока идва.

— Ти ме уби, МОК! Уби ме, както и останалите. Но сега дойде и твоят час. Свършено е с теб, МОК!

МОК беше приковал поглед в рицарската броня. На фона на слабата светлина желязото сякаш излъчваше тайнствено сияние. Изпаднал в умопомрачение, МОК не можеше да разбере дали бронята действително се движи, или това бе плод на въображението му.

Разнесе се злокобен смях.

Смехът сякаш наистина идваше иззад спуснатия шлем на доспехите.

— Искаше и мене да погубиш, подобно на всички останали, които считаше за опасни, нали МОК? Защо ли сега страхът толкова те заслепява, след като край тебе винаги е витаел призракът на смъртта. Ти уби много хора, за да си спокоен, но ето сега дойде и твоят ред.

Отново се разнесе зловещият смях.

МОК не беше в състояние да разсъждава. Гледаше втрещено в железните доспехи и не знаеше какво да мисли. Постепенно се свлече на колене пред тях и започна да клати глава в недоумение.

— Но какво лошо съм ти сторил, Марциал? — проплака той. — Аз винаги съм бил най-добрият ти приятел. Сигурно е станало някакво недоразумение.

— Не, МОК! Няма никакво недоразумение. Сега най-последно ще си разчистим сметките, лукав дяволе, и ти никога вече няма да предаваш своите приятели.

В действителност МОК познаваше по-добре от всеки друг особеностите на своя дом, но в момента бе изгубил разсъдъка си.

Парализиран от страх, той трепереше с цялото си тяло.

— Скъпи мой Марциал — въздъхна той, — винаги съм те считал за най-добрия си приятел. Не си ли спомняш как основахме бандата в Юма? Нима си забравил колко много държахме тогава един на друг? Бяхме неразделни като братя, скъпи Марциал.

— Нищо не съм забравил, МОК. Спомням си всеки миг. Особено онези часове, когато няколко разярени мъже ме хванаха и ме разпънаха на дървото. И по-късно, когато поставиха примката на шията ми. Както виждаш, помня всичко. И досега виждам пред очите си тайните ти знаци, с които искаше да ми кажеш да не се страхувам от нищо. Като благочестив проповедник уж се опитваше да усмириш бандитите. Да, МОК, ти говореше, но и пръста не си помръдна за мен. Вярвах ти до последния миг, дори и когато поставиха въжето на шията ми. Бях сигурен, че ще ме измъкнеш от бесилото.

Гласът звучеше все по-заплашително:

— Но когато застанах на прага на смъртта, ти ме удостои само с бегла усмивка. И досега всичко е пред очите ми. Ти си един проклет предател! Радваше се, че най-сетне са ме хванали, за което всъщност добре се бе погрижил. Аз нямах желание да продължавам повече играта, тъй като не исках безразборно да се избиват хора. Ти обаче държеше да си великият МОК! Единственият! Затова и погуби Карл О'Хара. Повече нямаше нужда от приятелите си, защото предпочиташе да задържиш единствено за себе си съкровището, което заедно заграбихме. Но дори и това ти се видя малко и поиска Лили О'Хара също да е твоя. Тук вече сбърка и това беше началото на твоя залез, МОК! Сега вече ще те унищожа! Успокой се, нямам намерение да те убивам. Смятам да разчистя сметките си с теб по друг начин. Ще ти дам шанс, МОК. Хайде, обърни се, предателю!

Мок продължаваше да стои на колене пред рицарската броня.

Не мислеше да се обръща. Отдавна бе разбрал, че не говори с Марциал, който някога беше четвъртият участник в бандата от Юма, когато тя будеше ужас из целия югозапад.

От дълго време насам личността на МОК беше раздвоена, поради което той често общуваше с празните рицарски доспехи и в състояние на умопомрачение разговаряше с Марциал.

Но всичко това беше продължило, докато гласът заговори. В същия момент МОК бе дошъл на себе си и през цялото време мисълта

му трескаво работеше.

С крайчеца на окото си бе забелязал сянката на вълка, който се бе вмъкнал заедно с Ел Гранде и веднага разбра кой е неканеният гост.

Откакто Динго си бе тръгнал, МОК не можеше да се освободи от чувството, че ще се случи нещо лошо.

Сега вече знаеше какво е то. Усмихна се и се наведе още повече пред рицарската броня.

— Марциал — въздъхна той, — нека продължим този разговор. Ще бъде жалко, ако се унищожим взаимно. Опитай се да разбереш това!

Бавно се изправи и с протегнати ръце се приближи към рицарската броня, като същевременно поддържаше впечатлението, че разговаря с възкръсналия Марциал.

Сложи ръце върху железните му рамене и леко разклати бронята, която проскърца. Долепи се още по-плътнo до железното тяло, което в дрезгавия полумрак приличаше на жив човек. МОК отново се усмихна. Винаги бе смятал, че нищо не бива да го свари неподготвен, и за всеки случай навсякъде се беше запасил с оръжие.

Когато чу за първи път гласа, се бе изплашил не на шега и дори бе загубил ума и дума. Постепенно всичко му се изясни и сега вече знаеше, че разговаря със същество от плът и кръв.

— Марциал! — изкрещя той. — Не можеш да постъпиш така с мен, стари ми приятелю!

Дяволски добре играеше играта си.

Ръцете му вече бяха потънали в двете кухни на бронята, но те действаха с такава ловкост, че Ел Гранде не успя да забележи нищо.

Старецът не подозираше какво ще последва, но внезапно си спомни за други ситуации, когато МОК объркваше противниците си по същия начин.

Големият шеф беше дяволски човек. Враговете му разбираха това едва когато вече беше твърде късно и той избухваше като динамит.

Едновременно с това той беше неумолимо педантичен и всеки път грижливо заличаваше и най-дребните следи зад себе си.

Затова и никой досега не бе успял да разгадае тайната му. Възнамеряваше и този път да постъпи по същия начин, след като завинаги затвори устата на Ел Гранде.

— Обърни се, МОК! — властно произнесе Ел Гранде. — Излишно е да разиграваш повече тази комедия. Можеш спокойно да задържиш оръжието, което току-що измъкна от бронята. И няма нужда да се правиш, че разговаряш с Марциал. Освен ако съвсем не си се побъркал. Да не би да си изгуби разсъдъка, МОК?

МОК бавно се обърна и погледна Ел Гранде, сякаш се събуждаше от дълбок транс.

Със светкавично движение мушна ръце в джобовете на якето си. Направи го толкова бързо, че не се разбра точно какво оръжие бе взел от бронята.

А и на Ел Гранде му беше все едно.

Той се усмихна снизходително и каза с почти дружелюбен тон:

— Излишно си напълни джобовете, МОК. Това няма да ти помогне да се изплъзнеш. Свършено е с тебе!

Вълкът изръмжа. Стоеше леко приведен, с изпънати напред лапи и настръхнала козина.

— Ако аз не успея да се справя с теб, ще те довърши Вариор — продължи Ел Гранде. — Във всеки случай това е краят ти, МОК. Но ако желаеш, преди това можем да изпием по една чашка. Тъкмо по-удобно ще пътуваш към ада.

— Добра идея — спокойно отвърна МОК. — Не е лошо да си пийнем преди път. Какво предпочиташ, стари хитрецо?

— Какво ще кажеш за едно хубаво вино?

— Идеално. Тъкмо преди няколко дена получих една пратка от Калифорния. Виното е превъзходно. Намира се отсреща в нишата. Сам ли ще се обслужиш, или предпочиташ аз да ти сервирам?

— Донеси го ти. Не искам да те изпускам от очи, тъй като действията ти са непредвидими.

— Както желаеш, Порфиро.

— Продължавай да ме наричаш Ел Гранде. Нямам никакво желание да чувам собственото си име от такъв мерзавец като теб.

МОК повдигна рамене:

— Както обичаш, амиго.

— Никакво амиго! Старите времена отдавна отминаха.

МОК се усмихна коварно:

— Превърнал си се в истински тигър.

— Точно така. След малко сам ще го почувстваш.

— Мога ли вече да донеса виното, Ел Гранде?

— Отивай, но не забравяй, че съм зад теб и нито за миг няма да те изпусна от око.

МОК прекоси салона и спря пред каменната стена между две големи картини. Натисна един дървен лост и част от стената се разтвори, движена сякаш от невидим дух. В дъното на нишата се показва етажерка, на която бяха подредени множество бутилки с вино, шампанско, уиски, текила и други напитки. На един рафт бяха отделени наченатите бутилки.

— „Сан Педро Валеј щар“^[1] — обясни МОК със самодоволна усмивка. — Убеден съм, че ще ти хареса.

Докато бившият му съдружник отваряше бутилката, Ел Гранде не откъсваше поглед от него. Познаваше го добре и знаеше, че трябва да го дебне като истинско куче. Неведнъж беше виждал как шефът му убива своите жертви и знаеше на какво е способен. Тогава обаче бе гледал на това с безразличие. Всъщност той с нищо не се отличаваше от МОК и винаги бе стоял на едно и също стъпало с него. И двамата бяха престъпници. Така както бяха престъпници Марциал Комес и Карл О'Хара. Големият шеф бе отстранил последните двама от пътя си и се бе опитал да направи същото с Ел Гранде.

Може би това беше единствената му грешка. И сега щеше да заплати за нея. Наистина ли? Ел Гранде все още не беше напълно сигурен в това.

МОК напълни две чаши.

— Не се бой, Ел Гранде, виното не е отровно.

— Дори и така да е, отпий първо ти.

— Станал си прекалено недоверчив.

— Винаги съм бил такъв.

Ел Гранде посегна с лявата ръка към своята чаша. Не допускаше и най-малката непредпазливост. Дори и при най-невинната грешка можеше да заплати с живота си.

— Значи си дошъл да ме убиеш, така ли, Ел Гранде? — попита МОК след като отпи първата глътка. — Добре те разбирам. При тези обстоятелства и аз бих постъпил като теб. Струва ми се, че ние винаги сме мислили за смъртта като за нещо, което засяга другите, но не и нас самите.

При тези думи МОК се усмихна иронично. Ел Гранде кимна спокойно:

— Такава ни е била работата. Или пък навикът. Все едно как ще се нарече. А може би по-скоро това е нашата същност. Но ето че сега всичко се обръща против нас и ние взаимно ще се унищожим.

— И кой е виновен за това, Ел Гранде? Как мислиш?

— Всички ние. Марциал, Карл, ти и аз. Но ти се оказа най-печен. За малко и мен да очистиш. Слава богу, че не успя. Напоследък имах доста време да размисля над това.

МОК се усмихна коварно.

— Да не би да си помисли, че можеш да изчезнеш с Лили и двамата да заживеете щастливо с парите от съкровището, което не е само ваше? Не, Ел Гранде, това няма да стане. Въобразяваш си, че ме държиш в ръцете си и си убеден, че можеш да ме убиеш по всяко време, но се лъжеш. Искаш ли да ти кажа какво ще стане? Лили ще бъде моя. Както и цялото съкровище. Двамата с нея ще отидем да живеем някъде другаде, вероятно в Бразилия. Там жените все още са полуробини. Лили ще бъде моята робиня за любов. Отсега предвкувам какво славно време ни очаква.

Гореща вълна на негодувание обля Ел Гранде. С мъка се въздържаше да не избухне.

— МОК, ти си свиня!

Големият шеф се усмихна.

— Имало ли е нещо между вас, Ел Гранде? Известно ми е, че не си лишен от скрупули, и ми се струва, че никога не би ти хрумнало подобно нещо. Ти отвлече Лили, за да си я гледаш като идол и изобщо не мислиш за себе си, нито за парите. Обзалагам се, че на светец като тебе и през ум не са минавали такива мисли.

Ел Гранде не можеше повече да се владее. МОК беше прав и тъкмо това го вбесяваше до такава степен, че изгуби контрол върху себе си.

Внезапно нададе вик и измъкна револвера си от кобура. Но с всеки изминат миг той усещаше, че решителността му го напуска и че не е в състояние да направи онова, което бившият му съдружник би сторил, без да му мигне окото.

МОК седеше насреща му напълно спокоен. Дори не се и опита да посегне към оръжието, което преди малко бе скрил в джобовете си.

— Стреляй, Ел Гранде! — изрече той с леден глас. — Хайде, давай, приятелю! Но какво ще спечелиш от това? Чуй ме, ще ти направя едно предложение. Какъв е смисълът да се изстребваме един друг?

Ел Гранде не знаеше как да разбира думите му.

— Ние сме два стари вълка — продължи МОК. — Нямаме какво да губим. И без това ни остава да живеем броени години. Нашето време си отива и ние нищо не можем да променим. Но докато все още дишаме, трябва да се наслаждаваме на живота. А това може да стане, ако още веднъж се съюзим. За последен път. Не го ли направим, и двамата ще загинем. Откакто си тук, не преставам да мисля за това, повярвай ми, амиго. Ако не предприемем нещо, и двамата ще загубим играта. Има един мъж, който ще ни унищожи, ако не му подложим крак.

Ел Гранде се намръщи. Мислеше трескаво. Приличаше на вълк, подушил плячката. Ръката му бавно отпусна револвера. Вариор изръмжа.

— Кого имаш предвид?

— Името му е Ласитър.

Ел Гранде отчаяно напругаше мислите си. Напоследък паметта често му изневеряваше.

— Ласитър — повтори МОК. — Преди да отведеш Лили от хасиендата, той беше с нея.

— Да, сега вече си спомням! — възбудено извика Ел Гранде. — Какво стана с него? Предполагам, че моят слуга Бартомас отдавна го е убил. Изобщо какво е ставало там през цялото това време? Впрочем, ти откъде знаеш, че съм отвлякъл Лили?

МОК само предполагаше, тъй като нищо не знаеше със сигурност. Може би единствено това, че Ел Гранде лесно можеше да бъде излъган. И ето че старецът наистина се хвана на въдицата. Сега вече по-лесно можеше да се приближи до целта.

— Къде скри Лили, приятелю?

— На сигурно място. Заведох я в новото си скривалище. Там е и всичко останало. Знаеш какво имам предвид. Но кажи ми какво е станало с Ласитър.

— Ще ме заведеш ли в скривалището, амиго?

Чувстваше, че вече здраво е хванал в ръце своя бивш съдружник и думата „амиго“ не слизаше от устата му.

— Само ако сме двамата, ще успеем да хванем Ласитър, амиго — съзаклятнически шепнеше МОК. — Ласитър е враг и на двама ни. Междувременно успях да науча някои неща за него. Това копеле иска всичко да ни грабне изпод носа: Лили и нашите долари. Ще ме заведеш ли в скривалището? Нека още веднъж да поюздим заедно както в доброто старо време. Съгласен ли си, амиго?

— Добре, МОК. Ще поюздим заедно както в доброто старо време. Взе чашата и я изпразни на един дъх.

Големият шеф остави своята чаша на масата, бръкна в джобовете на якето си и извади две метални топки, големи колкото кокоше яйце.

— Погледни това специално изобретение! Достатъчно беше само да драсна с нокът по серния прах върху капсулата и тогава ти и твоят Вариор щяхте да излетите във въздуха.

— А ти?

— Вероятно и аз.

— И въпреки това щеше да го направиш?

— Забрави ли нашата стара поговорка, приятелю? За да не ти се случи нещо лошо, трябва винаги да си с единия крак в гроба. Защо мислиш, че бандата ни винаги побеждаваше? Този път целта ни е Ласитър. Така ще го подредим, че ще се опомни чак в ада. Нито за миг обаче не трябва да забравяме, че този човек е извънредно опасен. А сега нека се приготвим за път. Утре сутринта потегляме. Само двамата. И когато се справим с Ласитър, ще натъпчем и останалите в чувала.

Ел Гранде се усмихна и кимна в знак на съгласие.

Двамата стари дяволи отново сключиха съюз, тъй като целта им отново бе обща. Имаше време, когато се бяха справяли с цели войскове части и ги бяха избивали до крак. Можеше ли да им се опре сега един-единствен човек?

За тях Ласитър вече бе мъртъв.

---

[1] „Сан Педро Валеј цар“ — марка вино. — Б.пр. ↑

11.

Ласитър дори и не предполагаше какви планове се кроят зад гърба му. Не знаеше какви събития се бяха разиграли, но вече имаше план.

— Прав си, приятелю — отвърна дон Ернесто Секула, когато Ласитър му разясни плана си, — само така ще успеем.

Цял ден ги бяха преследвали и сега Ласитър, черният великан и дон Ернесто се намираха на билото на една от многобройните планински вериги, които ограждаха хасиендата.

Оттук с бинокъла можеха да виждат надалеч в равнината. Започваше вторият ден, откакто Ернесто Секула така безразсъдно и дръзко бе успял да освободи Ласитър.

За нещастие обаче Хармън Йорк бързо си даде сметка, че са го излъгали, и тръгна с хората си да преследва бегълците. Слава богу, че не успя и изгуби следите им.

Ласитър видя през бинокъла, че бандитите се запътиха към хасиендата, без да предполагат, че тримата мъже, които търсят, са толкова наблизко. Ласитър и приятелите му просто бяха направили кръг и по такъв начин бяха заличили следите си.

Сега цялата шайка на Йорк се намираше в долината, а Ласитър, Секула и Бартомас ги следяха от билото на планината.

— Скоро ще се случи нещо — промърмори дон Ернесто. — Някои от момчетата няма да издържат. Бас държа, че вече губят търпение. Съгласен ли си с мен, Ласитър?

— Имаш право — отвърна той.

Едва беше изрекъл тези думи, когато откъм западния склон на планината се появиха трима конници.

Бяха двама мъже и една жена.

Дори и от такова разстояние можеше да се разбере коя е жената. Най-вече по медночервения цвят на косата ѝ, която блестеше на утринното слънце. Начинът, по който яздеше, също я издаваше. Малко бяха онези, които така превъзходно стояха върху седлото.

Ласитър и дон Ернесто непрекъснато наблюдаваха през бинокъла.

— Лили и двама индианци — почти едновременно възкликнаха те.

* * *

Тримата мъже останаха в очакване на онова, което щеше да се случи. В долината на хасиендата настъпи оживление. Разбира се, не чуваха нито дума от разговорите долу и само можеха да гадаят.

— Сега пита за теб — усмихна се Ернесто. — Сигурно много си й липсвал. А сега иска да знае къде е Бартомас. Погледни само как ръкомаха. Трябва да е побесняла от гняв.

— А, ето че се опитват да й обяснят — промълви Ласитър. — Така ми се иска да чуя какво й казват.

— Аз пък искам да зная откъде са се взели двамата индианци с Лили — добави Ернесто. — Един дявол знае къде е останал Ел Гранде. Както и да е, все някога ще разберем. Само трябва да чакаме. Търпението е най-голямата добродетел, амиго.

А в това ранно утро наистина в низината ставаха интересни неща.

— Зная само, че е рисковано да стоим повече тук — обърна се Лили към Йорк. — Давайте да изчезваме по най-бързия начин. Това е заповед, Йорк. Твърде много хора знаят вече къде се крием и лесно ще ни спипат. Всичко започна, откакто се появи този Ласитър. Заради него дойдоха и другите. Първо Бърт Кенан с част от голямата банда на МОК, после Ел Гранде, а накрая и вие. Питам се защо ли са ви освободили от затвора в Хермозило. Знаеш ли какво означава това, Йорк? Просто затягат примката около врата ни. Ако не побързаме, ще стане късно. Ще ни хванат в капана и няма да можем да се измъкнем. Разбираш ли сега защо искам да се махаме?

Хармън я гледаше втренчено.

Почувства непреодолимо желание да притежава тази жена, да я притиска в обятията си, да я целува.

Дали някога ще му се отдаде тази възможност?

А защо не? Независимо от всичко, което се случи. Независимо от грешките, които беше допуснал в последно време.

Копнежът му по Лили беше по-силен от разума. По-късно сигурно щеше да съжالياва и да се упреква за непредпазливостта и глупостта си, но в тази минута всичко изглеждаше по-различно.

Лили стоеше пред него.

Дори му се усмихваше. Изведнъж беше станала мила.

— Съжالياвам, Хармън — каза тя. Този път се бе обърнала към него на малко име. Това се случваше толкова рядко, че Йорк го прие за израз на специално внимание към него.

Вътрешният му глас го упрекуваше, но той бе в такова състояние, в което дори и при най-добро желание не бе способен да чуе тревожните сигнали.

Пред себе си виждаше единствено Лили.

— Сега вече сигурно ти е ясно защо бързам толкова — прошепна тя. — Ако не тръгнем веднага, с нас е свършено.

Йорк не знаеше какво да отговори и затова само кимна.

Лили се огледа. В очите ѝ се четеше едновременно и решителност, и предизвикателство. Погледите на всички мъже бяха устремени към сочните устни и стройното ѝ пищно тяло.

— Освен това, искам всички да знаете — разпалено продължи тя — че съм взела със себе си всичките пари и държа да ги пренеса на сигурно място. Когато свършим това, ще се оттеглим в някое спокойно местенце, където никой не ни познава, и там всички ще изживеем най-щастливите дни от живота си. Ако сте съгласни с предложението ми, да потегляме незабавно. Ако ли не, ще се подчиня на вашата воля. Ще останем тук, в хасиендата, и заедно ще зачакаме враговете да ни надушат и да ни избият. Решавайте сами, мои верни приятели! Все още имаме шанс. Държим ли се заедно, ще успеем.

При тези думи тя извиси заклинателно двете си ръце и извика:

— Който е против моя план, да каже! Всеки е свободен да поеме по пътя си. Още сега ще заплатя на всички, които са работили за мен. Но онези, които приемат да ме последват, ще държат докрай на своя избор. Ако се наложи, до последния си дъх. Хайде, момчета, решавайте!

Чуха се одобрителни възгласи. Отначало единични, скоро всеобщи.

С един-единствен ход Лили О'Хара бе успяла да привлече на своя страна цялата банда.

Вече никой не се съмняваше в нея и никой не се осмели да си тръгне.

Думите на Лили бяха попаднали точно в целта. Те бяха достигнали до сърцата на мъжете и ги изпълниха с непоколебима решителност.

Възгласите постепенно заглъхнаха. Настъпи тишина. Всички погледи се бяха устремили в девойката. Никой вече не се съмняваше, че тя има право.

Лили се приближи до Хармън Йорк и го целуна по бузата.

— Благодаря ти, Хармън! — прошепна тя. — Толкова съм щастлива, че оставаш с мен!

Мъжете я гледаха с изненада. Имаха чувството, че ще разцелува по същия начин всеки от тях.

Единствен Йорк не се бе поддал на всеобщия ентузиазъм.

Измъчваха го някои съмнения.

Невъзможно му бе да разгадае истинската същност на тази жена.

В държанието ѝ усещаше някакъв фалш, от който го побиваха тръпки.

Лили го целуна отново.

Йорк имаше чувството, че някаква невидима ръка го държи.

* * *

Ласитър и дон Ернесто наблюдаваха през бинокъла онова, което ставаше долу. Бартомас не издаде нито един от своите неразбираеми звуци. Мълчеше през цялото време. Беше се замислил.

— Виж ти! — възкликна Ласитър и погледна към Ернесто. — А аз я мислех за невинна душа. Не ми се иска да я съдя, но сега я виждам в съвсем друга светлина. Имам чувството, че е истински хищник. Готова е да използва всеки мъж за своите цели.

Дон Секула се усмихна.

— Случват се такива неща, приятелю.

— Ти какво мислиш за това?

— Мисля, че просто си се заблудил, амиго.

И все пак Ласитър не бе убеден.

Безпристрастно погледнато, Лили беше принудена да залага всичко, което притежава, за да постигне целта си. Включително и тялото си. С него можеше да прави каквото поиска. То беше част от капитала ѝ.

Имаше ли право да упреква една жена, решила да спечели по този начин?

Отново взе бинокъла и го доближи до очите си. Точно в този момент девойката за втори път целуна брадатия главатар на бандитите.

В същото време видя двамата индианци, които мълчаливо стояха зад нея, и си направи съответните заключения.

Сигурен беше, че ако нямаше някаква логическа грешка в разсъжденията си, иначе и не може да бъде.

Забеляза също така, че в хасиендата всички усилено се готвеха за път.

Дон Ернесто го побутна с лакът:

— Нямах ли усещане, че скоро ще имаме изненада?

— Точно това си помислих и аз, Ернесто.

— Знаеш ли нещо за другите? — попита Ласитър, след като внезапно му беше минала някаква мисъл през ума. — За майор Чарлтън и за Мейо Муртуро?

— За последен път видях майора преди два месеца — отвърна Ернесто и се усмихна. — Припомним си незабравимите приключения. Майорът ме помоли да ти предам, че ще се радва да те види отново.

— Още ли обикаля из широкия свят?

— Знаеш, че никога няма да се промени. Все същият си е.

— Ако го видиш, поздрави го от мен, Ернесто.

— Ей, ти да не би да искаш да кажеш, че няма повече да се видите? Много добре знаеш, че пътищата ни често се пресичат с този упорит дявол. Той ще живее дори по-дълго от теб, Ласитър.

— Ами Мейо Муртуро?

— И той ти изпраща поздрави, амиго.

— Така ми се иска сега да е тук! Също и майор Чарлтън. Винаги съм харесвал този откачен тип с неговата превръзка на окоето и стария му шинел. Тези двама мъже са ми влезли под кожата. Рядко се намират такива приятели.

Ернесто кимна с разбиране.

— Както и Кончита, и Кара Марков...

Не продължи повече. Преди всичко дон Секула бе кавалер.

— Не става въпрос само за добрите приятели — каза Ласитър. —

Имам чувството, че скоро тук ще стане напечено.

— И аз имам такова чувство, братле.

12.

Ласитър очакваше с нетърпение да види как ще се развият събитията. Заедно с двамата си приятели продължаваше да наблюдава приготовленията на бандитите долу в хасиендата.

Гледката беше впечатляваща. Трябваше да им се признае това. Как само се подреждаха за решителния поход! Дори и първокласната американска кавалерия би им отдала чест!

Потеглиха. Навред цареше желязна дисциплина, така да се каже, като пред последното стъпало на бесилото, както обичаше да се изразява един бивш офицер от стара Германия на име Джак Джоргендор. Това беше по времето на Гражданската война, когато Ласитър все още беше млад и неопитен войник.

Защо ли точно сега трябваше да се връща към спомените си и защо не бе помислил по-рано за своите стари приятели?

Отново погледна Лили през бинокъла.

Спомни си за първата им среща — там долу, край езерото в хасиендата.

Не бе ли станала и Лили жертва на голямата игра? Не се ли бореше и тя срещу злините, които беше претърпяла?

Явно търсеше справедливост и се опитваше да си възвърне онова, което мъжете ѝ бяха отнели.

Горката Лили!

Ласитър си спомни мига, когато за първи път я притисна в обятията си, малко след като се бяха запознали. Помисли си, че отново би го сторил, ако му се отдадеше такава възможност.

Дивата Лили...

Можеше ли някой да приеме всичко това? Да. Ласитър. И затова реши, че каквото и да става, ще стои неотклонно зад гърба ѝ.

С каква гордост яздеше там долу, начело на мъжете! Като същинска богиня!

О, Дива Лили! Ти си най-хубавият сън, който би могъл някога да си пожелае един мъж!

Ласитър свали бинокъла едва тогава, когато тя окончателно се изгуби от погледа му.

Дон Ернесто отново го побутна с лакът. Ернесто Секула винаги се държеше като истински идалго и в подобни случаи не пропускаше да каже нещо.

Но сега мълчеше.

Такъв беше той. За нищо на света не би се пошегувал за сметка на приятеля си. Беше истински идалго! Ласитър кимна в знак на съгласие.

— Да, Ернесто. Ще ги последваме.

Върнаха се при конете.

Ласитър, дон Ернесто и Бартомас яздиха дълго време след бандата на Лили.

На втория ден пресякоха границата и влязоха в Аризона.

Това бяха ничии земи. Свърталище на апахите. Двамата якви Джако и Тума не се отделяха от Лили и не я изпускаха от очи. Явно тя бе станала за тях нещо като кралица. Ласитър бе успял да установи това дори и без бинокъл.

Движеха се на две мили зад ордата на Лили, която изглеждаше като една малка армия.

Към девет часа сутринта на втория ден Ласитър забеляза нещо на хоризонта и дръпна юздите на коня си. Двамата му спътници спряха до него и се загледаха в далечината. Откъм Пиня дел Джорджия се бе задал растящ облак прах.

Тримата преследвачи моментално се скриха зад близките скали и храсти на пясъчната долина. Гледката бе страшна. Тежките прашни облаци приближаваха с невероятна бързина. Търкаляха се от всички страни като гигантски валяци.

Сякаш всички земни вихри си бяха дали среща на това място. Прашното кълбо се беше устремило натам, където язدهа Лили и бандата ѝ.

Типично в свой стил, дон Ернесто се усмихна иронично.

— Какво предлагаш, Ласитър?

— Да отидем да видим цялата тази бъркотия по-отблизо и тогава да решим на място.

— Страхуваш се за Лили, нали?

— Да, приятелю. Страхувам се за Лили.

13

Ласитър!

Откакто с помощта на двамата якви бе напуснала пещерния лабиринт, Лили непрестанно мислеше за него. До края на живота си едва ли щеше да забрави този невероятно силен мъж.

Какво ли ще се случи?

Нямаше представа.

Знаеше само едно: че ги преследват. Съгледвачите отдавна ѝ бяха съобщили това. За нея нямаше съмнение, че това бяха хората на МОК и че се опитват да ги обградят. Успееха ли, не им оставаше никакъв шанс и щяха да са принудени да се предадат.

Но Лили не се предаваше така лесно.

Беше решена да се отбранява.

Яздеха по един от безбройните голи пътища, обрасли с ниски трънаци.

— Вече сме в Аризона, Лили, и няма от какво да се боим — обърна се към нея Хармън Йорк. — Нека намалим темпото.

— Но ние... — Тя замълча.

Един от съгледвачите ѝ се носеше в галоп към нея и сочеше в посоката, от която се бе задал.

На хоризонта се издигаше бледосин облак и бързо се разнасяше в небето.

— Сигурно е пушек на локомотив — каза Йорк. — Това значи, че приближаваме към населено място.

— Ще видим — извика Лили О'Хара. — Ако е така, ние сме спасени.

И без да дочака отговор, пришпори коня си. Изкачи се на отсрещния хълм и спря. Мъжете се събраха около нея, сякаш искаха да я предпазят от някаква беда.

Ниско долу се виждаха железопътни релси, по които се задъхваше локомотив, обвит в бели облаци дим. Теглеше седем вагона.

Първите четири бяха натоварени с най-различни материали, но най-вече с дървени трупи.

На локомотива беше закачено многозвездното знаме на САЩ.

— Войници! — прошепна Хармън Йорк.

Лили се усмихна презрително.

— Е, и? Да не би да се страхуваш от тях, Йорк?

Този път не се обърна към него с малкото му име. Не искаше повече да разиграва тази комедия.

— Не ме е страх — отвърна бандитът, старейки се да изглежда твърд и спокоен. — Какво мислиш да правим, Лили?

— Имам план, Йорк.

— И какъв е той, ако не е тайна?

— Иска ми се да си поиграя малко с войниците. Хайде, слизаме при тях. Това е заповед!

Хармън Йорк се опита да възрази:

— Но ти не можеш...

Лили го прекъсна, като рязко махна с ръка, след което каза със спокоен глас:

— Йорк, ние вече се споразумяхме. Струва ми се, че бях точна и ясна.

Огледа се наоколо. Мъжете забелязаха усмивката ѝ, която винаги ги омагьосваше.

— Всеки от вас помни какво се разбрахме, нали? — извика О'Хара. — След малко тръгваме всички заедно. Ще ви дам знак. Не приемам никакви възражения. Ще правите онова, което ви кажа. Ясно ли е?

Последните ѝ думи прозвучаха като предупреждение.

Сега Лили вече бе напълно убедена, че здраво държи в ръцете си цялата банда. Единственият човек, на когото нямаше доверие, бе Хармън Йорк.

— Ти си страхливец, Йорк! — предизвикателно се обърна към него тя.

Йорк мълчеше. Отдавна вече бе разбрал, че не е в състояние да стори нищо срещу нея.

Някои от мъжете сдържано се усмихнаха.

Лили даде знак и поведе дружината. Бандитите, които преди се бяха подчинявали на Йорк, я последваха без възражения.

Върху брадатото лице на Йорк се появи гримаса на недоволство, но той не посмя да се обади повече. Бе казал всичко, което имаше да каже, но мнозинството вече не бе на негова страна.

Пачките с долари скоро щяха да бъдат натоварени на влака, където, поне на първо време, щяха да са на сигурно място и ордата на Динго, която ги следваше по петите, щеше да изгуби и последния си шанс да се добере до парите.

Няма що, добре го бе замислила. Под закрилата на армията преследвачите им нямаше да посмеят да ги нападнат, дори и да ги превъзхождат по брой.

Това безспорно бе предимство, но то си имаше и недостатъци.

Нима Лили бе забравила, че я издирват навсякъде като водач на бандата от Юма? Хармън Йорк искаше да ѝ напомни тъкмо това, но още преди да бе отворил уста, тя махна презрително с ръка.

— Зная какво ще ми кажеш, Йорк. Не се безпокой, помислила съм за всичко. Можеш изцяло да разчиташ на мен.

След тези думи тя поведе бандата към влака. Пред локомотива се вееше американското знаме. Двама мъже в сиво работно облекло се опитваха да свържат металната тръба от резервоара с корпуса на локомотива. Други двама, облечени в също такива дрехи, отиваха към помпата. Обичайно нещо беше локомотивът да се зарежда с вода, за да се охлади.

Един сержант следеше работата на четиримата. По всичко личеше, че това бяха войници, наказани заради някакво дисциплинарно провинение. Те не носеха оръжие. От първия вагон слезе млад лейтенант и се загледа в жената и групата зад нея.

През прозорците на вагоните занадничаха войници, но веднага им беше наредено да се приберат вътре и да чакат. В този граничен район, гъмжащ от бандити, човек никога не можеше да бъде спокоен и трябваше да проявява извънредна предпазливост.

Лили дръпна юздата на коня си и го закова пред лейтенанта.

— Появявате се тъкмо навреме, капитане — усмихна се тя. — Сякаш сте чули моя вик за помощ. Мога ли да ви помоля за вашата закрила? Когато отдалеч видях влака, си помислих, че сам Господ Бог ми го изпраща. Предполагам, че пътувате към Форт Юма?

Мъжът кимна утвърдително и също се усмихна:

— Не съм капитан, мадам, а лейтенант Марк Уинтърс от четвърти ескадрон на втори инженерен полк. С какво мога да ви бъда полезен?

— Ако е възможно да ни вземете, лейтенанте. Аз съм Мери Лафам — каза първото име, което ѝ бе дошло наум. — Ако не се лъжа, тази линия води до Гила Бенд, нали?

Лейтенант Уинтърс хвърли подозрителен поглед към брадатите лица на мъжете. Онова, което видя, не му хареса особено, но не каза нищо.

— Ще се намери място за вас и спътниците ви, мадам, но не мога да ви взема просто така. Военният устав не ми позволява. Вярно е, че сме натоварени с транспортна пратка за Форт Юма и нямаме причини да се страхуваме от нападение на индианци или бандити, но все пак не мога да си позволя да наруша служебния правилник.

— Дори и за да ни спасите от бедственото положение, в което се намираме, така ли? — възкликна Лили. — Преследват ни апахи и мексиканци, лейтенанте, а сега не е изключено да ни подгонят и американски бандити. Струва ми се, че при подобни обстоятелства вие просто сте длъжен да помогнете на цивилните граждани и да ги откарате на сигурно място. Откажете ли ни, ще трябва незабавно да се махаме оттук, докато не е твърде късно. Страхувам се, че всеки момент ще бъдем нападнати.

Младият офицер трудно можеше да бъде впечатлен.

— Какъв е броят на хората, които ви преследват, мадам Лафам? — спокойно я попита лейтенантът.

— Достатъчен, за да ни се отрази нездравословно. Имам на разположение едва двадесет и двама души. А вие?

— Десет редовни и десет дисциплинарно наказани — с известно колебание отвърна офицерът. Сериозният вид на тази жена го бе накарал да се замисли.

— Значи казвате, че апахи от Мексико са преминали границата, така ли? — недоверчиво промърмори той. — Странно. В последно време навсякъде е спокойно. Да не би апахите отново да се готвят да ни нападнат?

— Не, лейтенанте, те вече не се готвят, а са ни нападнали. Оттатък в Сонора видях няколко опожарени селища и много скалпирани хора. Това е само тяхна работа. Аз самата притежавах

хасиенда. Страхувам се, че вече са я изравнили със земята. Скоро цялата гранична област ще пламне. Не подценявайте думите ми, лейтенант Уинтърс. Предполагам и на вашите началници няма да им стане особено приятно, ако разберат, че не сте взели сериозно такава важна новина. Е, мистър Уинтърс, какво ще кажете? Мога ли да разчитам, че ще бъде защитена от армията на Съединените американски щати? Не забравяйте освен това, че ще имате на разположение още двадесет и двама боеспособни мъже, на които можете напълно да разчитате, ако се наложи.

Нямаше нужда от повече приказки. Лейтенантът вече беше взел своето решение. Не биваше в никакъв случай да рискува и трябваше на всяка цена да помогне на тези хора.

— Убедихте ме, мадам — едва забележимо кимна той. — Хайде, качвайте конете в предпоследния вагон. Част от мъжете ви ще трябва да пътуват в трите товарни вагона.

Последните три открити вагона бяха натоварени с траверси, буфери и пълни чували. Пътниците се возеха само в първите два вагона.

Хората на Лили започнаха да товарят конете. Те бяха силни и яки мъже и лесно щяха да се справят. Лили даде коня си на единия от яквите.

През това време лейтенантът я заговори с най-галантен тон:

— Каня ви да бъдете мой гост, мадам. За мен ще бъде чест. Освен това, надявам се, ще чуя една увлекателна история. Нали така, мадам Лафам?

— Не се съмнявайте в това, лейтенанте.

Лесно щеше да му съчини нещо, което да изглежда правдоподобно. В това отношение никога не беше срещала каквото и да е затруднение. Уинтърс даде набързо няколко заповеди, след което подаде ръка на Лили и ѝ помогна да се качи във вагона. Тя с удоволствие му даде възможност да изпълни кавалерския си ритуал, независимо от това, че съвсем спокойно можеше и сама да се справи.

Беше облечена в панталон за езда от антилопова кожа и в най-обикновена бяла памучна блуза. Докато ѝ помагаше да изкачи стълбите, лейтенант Уинтърс успя добре да я огледа. Впечатлиха го тънките глезени и стегнатите ѝ прасци. Онова, което си помисли, ускори пулса му.

Най-после нещо беше нарушило еднообразието на пътя между двете снабдителни депа. Налагаше му се често да пътува по този маршрут в югозападната част на Аризона. Винаги си бе мечтал да остане в кавалерията, където поне можеше да прояви мъжествеността си. И ето че сега му се отдаваше такъв шанс! Откакто бе войник, за първи път му се налагаше да влезе в истинско сражение.

Всъщност лейтенант Уинтърс не бе приел сериозно приказките на тази жена. Звучаха съвсем невероятно. Ако наистина имаше възнения сред индианското население, той отдавна щеше да знае.

Покани Лили в първото купе, което бе предоставено само на негово разположение. Тук седалките дори бяха тапицирани, за разлика от купетата на сержантите, капралите и обикновените войници, които трябваше да седят върху твърди дървени пейки.

Локомотивът изпусна пара и изсвири. Влакът бавно потегли.

— Късно следобед ще пристигнем в Гила Бенд — обясни Уинтърс. — Дотогава имаме на разположение близо шест часа. Любопитен съм да видя дали наистина ще бъдем нападнати. В този влак няма нищо за крадене. Освен ако вие не носите със себе си някакви съкровища, мисис Лафам.

Лили беше внесла в купето издутата кожена чанта с парите. Посочи я спокойно и каза:

— Пълна е с долари, лейтенанте. Това са всичките ми пари. Надявам се, че тук са на сигурно място.

— Сега разбирам, мадам, защо ви преследват индианци и бандити.

— Това е цялото ми наследство. В тази чанта е всичко, което притежавам. Съпругът ми завеща тези пари, преди да го убият. Сякаш е знаел какво ще му се случи — въздъхна Лили. — Близо четири седмици преди смъртта си той продаде цялото ни състояние на една животновъдна компания от Щатите. Естествено, на цена по-ниска от реалната, но за сметка на това пълномощниците на компанията му заплатиха в брой.

— Което ще рече, че няма никакво въстание на апачите — излишно уточни лейтенантът и се усмихна снизходително. — Поукрасихте малко нещата, нали, мадам? Е, напълно ви разбирам. Отсега нататък можете да сте спокойна и изцяло да разчитате на мен.

Погледът му се плъзна по дългите ѝ крака, които се очертаваха под фината антилопова кожа, и се спря върху извивката на стегнатия ѝ бюст, но не по-дълго, отколкото позволяваше доброто възпитание.

Малко преди да се качи, Лили, която знаеше как да се държи в подобни ситуации, беше откопчала първите две копчета на блузата си.

— В Гила Бенд ще се разделим, мистър Уинтърс — каза тихо тя и му се усмихна многообещаващо. — На никого няма да кажете това, което ви разказах, нали?

— Давам ви честната си офицерска дума, мадам.

— Благодаря ви, мистър Уинтърс. Мога ли да ви наричам Марк?

— Това би ми доставило удоволствие.

Леко притеснен, той се извърна настрана. Това също беше израз на благоприличие. Тя му помогна да излезе от затрудненото положение:

— Мери. Спокойно можете да се обръщате към мен с малкото ми име. Няма от какво да се смуцавате. Предстоят ни шест дълги часа. Мери и Марк! Страшно си отиват.

Двамата се засмяха.

Влакът се движеше с пълна пара. Храстите и дърветата прелитаха край тях, но те не ги забелязваха.

Не бе изминал още час, когато се целунаха за първи път. Лейтенант Марк Уинтърс не можеше да повярва, че толкова бързо е успял да покори тази жена. Все едно, връщане назад нямаше.

Лили О'Хара си даваше сметка, че си е намерила най-подходящия съюзник, за когото не бе и мечтала.

Под закрилата на този млад офицер можеше спокойно да пренесе парите през границата, тъй като тук те бяха на сигурно място.

— Обичам те, Марк. Ако знаеш само колко много те...

Внезапно проехтя мощен гръм.

Някъде пред локомотива лумна пламък. В настъпилата суматоха никой не знаеше какво точно става.

Изведнъж сякаш страшна мълния раздра небето.

За миг Лили остана вцепенена. Младият офицер все още я държеше в прегръдките си и тъкмо доближаваше устните си до нейните.

Ала О'Хара вече не мислеше за спасителя си.

Отново се бе превърнала в Дивата Лили.

14.

Ласитър, дон Ернесто и Бартомас станаха свидетели на всичко, което се разигра. Дойдоха навреме, за да го видят, но не и за да се намесят. В момента, когато избухна взривът, те можеха да бъдат само зрители и поне на първо време трябваше да останат такива.

Бандитите взривиха линията пред влака. Тя се изви нагоре като дъга и локомотивът спря.

Застанали отстрани, Ласитър и приятелите му наблюдаваха развитието на събитията.

Долу бе настъпил пълен хаос, в който трудно можеше да бъде различен приятел от враг.

Хората на Лили отчаяно бранеха влака, в който се намираха откраднатите долари, ала бандитите ги превъзхождаха многократно.

Лили не изпускаше голямата кожена чанта, претъпкана догоре с дебели пачки банкноти.

При тази гледка дъхът на Ласитър секна.

Сред пачките с долари се подаваше краят на експлозив.

Фитилът вече беше запален.

Дали беше динамит?

Само за част от секундата всичко щеше да излети във въздуха. Заедно с Лили.

Господи! Какво ли бе замислила тази дяволска жена?

Нима си бе изгубила ума?

Или искаше да се самоунищожи заедно с парите, за да не позволи на бандитите да триумфират над нея и да ги лиши от удоволствието отново да я държат в ръцете си?

Щеше ли наистина да стигне дотам?

Ласитър не се замисли повече.

Смъкна уинчестъра от рамо, прицели се внимателно и натисна спусъка. Куршумът прелетя като внезапен полъх над фитила и го угаси.

Лили трепна и се сви, сякаш я беше улучил. Възможно ли бе това?

Ласитър отдавна беше взел в ръка своя ягуар — най-новото оръжие, което бе получил от Бригада Седем. Бръкна в джобовете на якето си и извади няколко от ръчните гранати, с които добре се беше запасил. С широк замах изпрати няколко сред бандитите.

Престрелката ставаше все по-разгорещена. Сякаш всеки искаше да убие другия, без да мисли за себе си, но в действителност всички до един се бореха ожесточено за живота си.

Ласитър също.

Внезапно двама брадати мъже се спуснаха към него.

— Ласитър! — почти едновременно изреваха те. — За всичко си виновен само ти!

В ръцете си държаха метални предмети, големи колкото кокоше яйце.

Мъжът от Бригада Седем чудесно знаеше какво ще последва.

Нямаше време, дори да се прицели. Слеспешката натисна спусъка на ягуара.

* * *

Около железопътните релси бе настъпила тишина.

Отвсякъде прииждаха кавалеристи. Ласитър клекна до Лили върху горещата земя.

Недалеч от нея лежаха Ел Гранде и непознатият брадат мъж. Пратеникът на Бригада Седем не подозираше, че това бе МОК.

Гласът на дон Ернесто достигна твърде слабо до него. Чу го сякаш в просъница.

— Това е МОК...

Думите на приятеля му не го интересуваха. Пред очите му бе само Лили. Дори и сега тя беше прелестна. Ласитър не беше от мъжете, които плачат, но сега очите му се наляха със сълзи.

Издание:

Джек Слейд. Ласитър и Дивата Лили

Превод: Деляна Чимширова

Редактор: Марио Йончев

Коректор: Мая Арсенова

Технически редактор: Стефка Димитрова

Формат: 84/108/32

ИК „Калпазанов“ — Габрово, 1993 г.

ISBN: 954-8070-81-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.